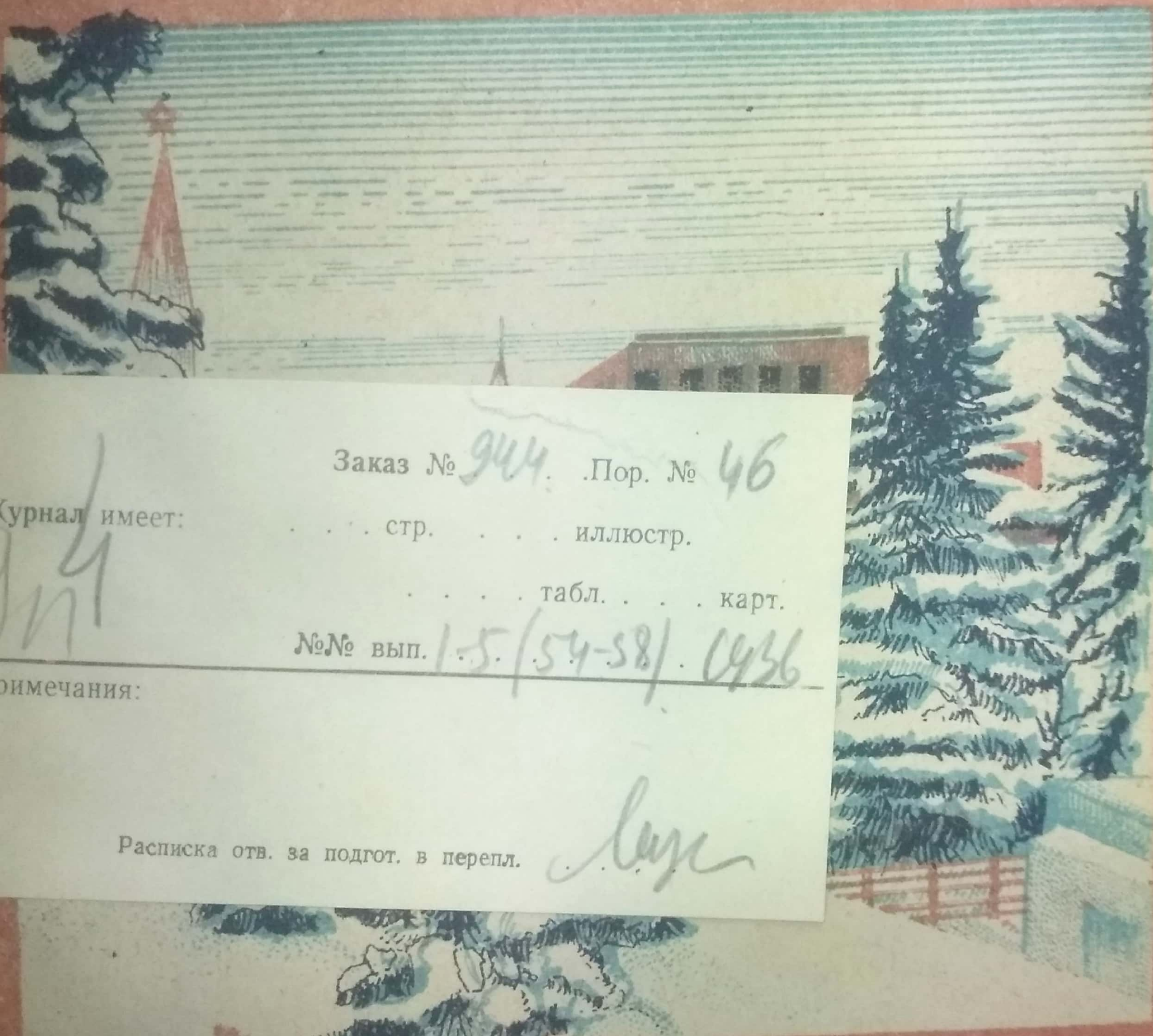
ΠΙΟΝΕΡΟΣ

1

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

ΓΕΝΑΡΙ 1936.

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

1

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

ΓΕΝΑΡΙ 1936.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ ΝΑΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΌΜΠΚΟΜ ΤΥ ΚΟΜΣΌΜΟΛ ΤΥ ΔΌΝΜΠΑΣ ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ

ΧΡΟΝΟΣ IV (VI) ΑΡΙΘΜ 1 (54)

ΓΕΝΑΡΙΣ 1936

ΛΕΝΙΝ

ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΥ ΜΙΧΕΛΣΟΝ

'Ιτανε τότε ο εμφίλιος πόλεμος.

Ι ςοβιετικί χόρα πολεμύςε ενάντια ςτυς άςπρυς.

Στι Μόςχα μαζεβόντανε κάθε Παραςκεβί μίτινκ ςτα εργοςτάςια, τα θέατρα κε τα κλυμπ.

Μια φορά ίτανε μίτινκ ςτο μεταλυργικό εργοςτάςιο τυ Μιχελςόν, ςτο Ζαμοςκβορέτζιε.

'Ιρθανε ι εργάτες απ' το ςινικιζμό Σιμόνοφςκ κε Ντανίλοφςκ. Μαζέφτικε πολίς κόζμος.

Μιλύςανε αναμετακςί-τυς για τι δίςκολι κε πιναζμένι ζοί-τυς.

'Ακςαφνα όλι φονάκςανε:

— 'Ιρθε!

Μπίκε ο Λένιν κι' άρχιςε το λόγο-τυ. 'Εγινε μεγάλι ιςιχία.

Ο Λένιν έλεγε: Ι άςπρι, ι τζεχο-ςλοβάκι μας επιτίθυντε, πρέπι κ'εμίς να πολεμίςυμε. Ο Λένιν έλεγε: ίνε δίςκολο, ίμαςτε πιναζμένι, μα αν θα δυλέπςυμε, θα τα βγάλυμε πέρα.

'Οταν τέλιοςε το λόγο-τυ, ι εργάτες φόνακςαν:

— 'Ολι ςαν ένας άνθροπος θα πάμε ενάντια ςτυς άςπρυς!—Κε τραγυδύςανε.

Ο Λένιν μιλύςε κε δεν ίκςερε, ότι ςτο πλίθος τον παρακολυθύνε. Τον παρακολυθύςε μια άγνοςτι γινέκα. Φορύςε λερομένα παπύτςια κε μάβρο φυςτάνι, κάπνιζε τςιγάρο.

Ι εχτρί τις εργατικίς τάκςις έςτιλαν αφτί τι γινέκα ςτο μίτινκ να ςκοτόςι το Λένιν.

Τέλιοςε το λόγο-τυ κε πίγε ςτο αφτοκίνιτό-τυ. 'Ολι τον ακολυθύςαν κε τραγυδύςανε.

Στιν αβλί τον ςταμάτιςαν διο εργάτριες, ι μια τον ρότιςε για το πςομί κ' ι άλι για τα ιφάζματα. 'Αρχιςε να τις εκςιγάι κ' έβαλε το πόδι-τυ ν' ανεβί ςτο αφτοκίνιτο.

Τότε εκίνι ι γινέκα, πυ φορύςε το μάβρο φυςτάνι ςιμάδεπςε κε πιροβόλιςε τρις φορές.

Ο Λένιν έπεςε κ' ι δολοφόνος έτρεκςε. Μα τα πεδιά, πυ βριςκόντανε ςτιν αβλί τιν ίδανε κε φόνακςαν:

— Ιβανόφ, ι γινέκα έτρεκςε ςτο τραμ!

Ι εργάτες τιν πρόφταςαν κε τιν άρπακςαν. 'Ιτανε ι μπελογβαρντέικα Καπλάν.

Το αφτοκίνιτο έφιγε ολοταχός ςτο Κρεμλίνο. Στις πίλες τυ Τρόιτςκ ςτεκόντανε ι φρυρί. Ο ςοφέρ μονάχα φόνακςε: ο «Λένιν!» κε πέρακςε δίχος να ςταματίςι. Σίμοςαν ςτιν κατικία. Ο Λένιν με διςκολία βγίκε απ' το αφτοκίνιτο.

Ο ςοφέρ κ' ι ςίντροφί-τυ τον παρακαλύςανε:

— Θα ςας πάμε εμίς.

Μα δεν τυς άφιςε. 'Ιπε:

— Θα πάγο μόνος-μυ. Βγάλτε το ςα-

κάκι-μυ, θα μπορέσο πιο έφκολα να περπατό.

Με δισκολία ανέδικε στο τρίτο πάτομα.

Ο σοφέρ τον έβαλε στο κρεβάτι. Έστιλαν στο φαρμακίο τυ Κρεμλίνυ. Προσκάλεσαν γιατρύς.

Ο ΛΕΝΙΝ ΑΝΑΡΟΣΕ

Τα βόλια πέρασαν το χέρι τυ Λένιν, τρίπισαν τιν αριστερί-το πλάτι, πλίγοσαν το πνεμόνι-τυ. Ι πλιγές-τυ ίτανε βαριές. Ν' αναρόσι ίτανε δίσκολο.

Μα ο Λένιν ανάροσε.

Τον κερό πυ αλάζανε τυς επιδέζμυς-τυ, χοράτεβε.

Το χέρι-τυ ανάροσε σε διο μίνες.

Ι εφιμερίδες διμοσιέβανε δελτία το προί κε το βράδι για τιν ιγία τυ Λένιν.

Επιτέλυς όλι ι χόρα διάβασε: «Ο σίντροφος Λένιν γίνετε καλά».

* * *

Περάσανε τέσερα χρόνια.

Τέλιοσε ο εμφίλιος πόλεμος. Ι μπελογβαρντέιτσι ανανκάστικαν να φίγυν απ'τι Σοβιετικί Ροσία. Ι κσένι καπιταλιστές ανανκάστικαν ν' αποσίρυν τα αποσπάζματά-τυς.

Ι Σοβιετικί χόρα άρχισε να χτίζι τι νέα ζοί.

Ι ΑΝΤΙΠΡΟΣΟΠΙ

Ο Λένιν κ'ι σίντροφί-τυ—μπολσεβίκι ίτανε ανανκαζμένι να δυλέβυν μέρα κε νίχτα. Το προί νορίς ο Λένιν ερχότανε στο εργατικό-τυ καμπινέτο στο Κρεμλίνο. Πάνο στο τραπέζι-τυ βρισκόντανε χαρτιά, εφιμερίδες, τιλεγραφίματα, γράματα.

Ο Λένιν δεν αγαπύσε τιν ανακατοσιά, όλα ίτανε εντάκσι.

Στο Λένιν ερχόντανε αντιπρόσοπι από διάφορες πόλις κε χοριά. Μια φορά ίρθανε αγρότες από μακριά. Κοντά στο χοριό-τυς βρισκότανε ένα εργοστάσιο ζάχαρις. Ι αγρότες αποφάσισαν να πάρυν απ'το εργοστάσιο τι γι, όπυ έσπερνε κοκινογύλια για να σπίρυν σιτάρι.

Ο Λένιν τυς εκσίγισε.

Ι αγρότες σιμφόνισαν.

Ένας αγρότις πρόσθεσε: «Τα καταλαβένι όλα στο αγροτικό νικοκιριό.»

ΣΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ

Στις σισκέψις τυ Σοβναρκόμ ο Λένιν άκυε τις εκθέσις τον λαικόν κομισάρον. Ίστερα έλεγε:

—Δεν έρχοντε σιτιρά απ' το χοριό. Μα έχομε ίφαζμα για το χοριό; Έχομε καρφιά; Φτιάνυν τα εργοστάσιά-μας αλέτρια για τυς αγρότες; Πόσα βαγόνια κάρβυνο φέρανε σίμερα για τα εργοστάσιά-μας;

—. Τυ απάντισαν.

Τότε ο Λένιν έλεγε:

—Ίνε λίγα. Πρέπι καλίτερα ν'οργανόσυμε τι δυλιά.

Αν θα ίνε ίφαζμα στιν πόλι κε θα ίνε καρφιά για τυς αγρότες, τότε κ'ι αγρότες θα φέρυν σιτιρά στιν πόλι.

Ο Λένιν δύλεβε ος αργά τι νίχτα.

Ένας κρασνοαρμέιτσος φρυρύσε στο Κρεμλίνο. Ίστερα απ'τι φρύρισι έλεγε:

Ίδα τυ Λένιν, όταν έβγενε απ'το εργατικό-τυ καμπινέτο. Τρίκλιζε απ'τιν κύρασι, το πρόσοπό-τυ ίτανε κατσυφιαζμένο απ'τις φροντίδες.

Ι ΑΡΟΣΤΙΑ

Άκσαφνα ι σίντροφί-τυ άρχισαν να παρατιρύν, ότι ο Λένιν κυράστικε πολί.

Καθόλυ δεν παραπονιότανε. Κάποτες άρπαζε μονάχα το κεφάλι-τυ, έτριβε τα μιλίνκια-τυ κε κσακολυθύσε τι δυλιά.

Ίτανε με πλατίς όμυς, γερός, μα άκσαφνα αρόστισε.

Ι ΤΕΛΕΦΤΕΑ ΒΡΑΔΙΑ

Στι Μόσχα ίτανε ένα μεγάλο σινέδριο. Ίρθανε εργάτες κι' αγρότες από άλες χόρες. Ο Λένιν έγινε λιγάκι καλίτερα. Μόλις μπορύσε να κρατίσι τον εαφτό-τυ πάνο στα πόδια-τυ, μα πάλι ίθελε να πι το λόγο-τυ στυς σιντρόφυς τυ εκσοτερικύ. Τυς έλεγε γερμανικά:

Ο ΒΛΑΔΙΜΙΡ ΙΛΙΤΖ ΛΕΝΙΝ (ΟΥΛΙΑΝΟΦ)

— Οργανόστε τιν εργατο-αγροτικί εκςουςία. Ετιμαςτίτε. Μαζέπςτε τις δινάμις-σας. Θα σας ιποςτιρίκςυμε.

Κ'εκίνι τι βδομάδα πίγε στο Μοςκοβίτικο ςοβιέτ για τελεφτέα φορά. Δε μπορύςε πια ύτε να δυλέπςι, ύτε να γράπςι.

Τον πίγανε ςτο Γόρκι, 30 χιλιόμετρα απ'τι Μόςχα.

ΣΤΟ ΓΟΡΚΙ

Ποτὲς δεν ίγε κερό ν' αναπαφτί. Μα τόρα ανανκάςτικε ν' αναπάβετε ολάκερες μέρες, ανανκάςτικε να πιγένι ςτο δάςος για περίπατο, να κιτάζι, πος πὲζυν τα ςκιλάκια.

Ερχότανε ο Στάλιν. Ερχότανε ι παλιί ςίντροφι-μπολςεβίκι.

'Ιτανε δίςκολο να περπατάι.

'Ιθελε ν' αναρόςι. Κανίς άλος εκςόν απ'το Λένιν δεν ίκςερε τί πολές δυλιές έμιναν ακόμα να γίνυν.

Ι ΟΡΑ 6 ΚΕ 50

Μα ο Λένιν πέθανε.

'Ενα βράδι στο Γόρκι, το χιμόνα, όταν ίτανε δινατί παγονιά ο Λένιν πέθανε. 'Ιτανε ίκοςι μια του Γενάρι ι όρα 6 κε 50.

'Ιτανε κςαπλομένος πάνο στο τραπέζι μὲςα ςε κόκινο φέρετρο. Φορύςε πράσινο ςακάκι.

Σκέπαςαν το φέρετρο με γιαλένιο καπάκι. Ι ςίντροφί-του τον πίγανε με τα χέρια-τυς. Ος το ςιδιροδρομικό ςταθμό ίτανε εφτά χιλιόμετρα.

Ολόγιρα πάνο ςτυς λόφυς ςτεκόντανε αγρότες, γινέκες κε πεδιά, κιτάζανε το κόκινο φέρετρο μέςα στα χιόνια, ςινοδέβανε το Λένιν.

Τα ςτεφάνια ςτο φέρετρο ίτανε απλά, χοριάτικα.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΝ ΣΟΜΑΤΙΟΝ

Στι Μὸςχα, απ' το ςιδιροδρομικό ςταθμό τυ Πάβελετςκ, τον πίγεναν με τα χέρια-τυς ι παλιί μπολςεβίκι. Κοντά ςτο φέρετρο πίγενε ο Στάλιν.

'Εφεραν το φέρετρο τυ Λένιν στο Σπίτι τον ςοματίον κε τὄβαλαν μέςα ςτι μεγάλι Κολονάτι έθυςα. Μέςα ς' αφτί την έθυςα ο Λένιν έβγαζε λόγυς στα ςινέδρια κε ςτις ςινεδριάςις.

Το κόκινο φέρετρο ίτανε ςε αψιλό μέρος. Κοντά-τυ βριςκόντανε τέςερα φινικόδεντρα. Ι τίχι ίτανε ςκεπαςμένι με κόκινες κε μάβρες ςιμέες. Ολόγιρα βριςκόντανε λουλύδια κε ςτεφάνια.

Κοντά στο φέρετο ςτεκότανε ι τιμιτικί φρυρὰ. Ο καθένας ςτεκότανε ςτι φρυρά 10 λεφτά για τελεφτέα φορά κοντά ςτο Λένιν. Ι πένθιμι μυςική έπεζε ςιγά. Τι μέρα κε τι νίχτα ερχόντανε ι άνθροπι ν' αποχερετίςυνε το Λένιν.

'Ιτανε μεγάλι παγονιά. 'Αναβαν ι πιρές. 'Αφιναν τυς μαθιτές να κιτάκςυν δίχος να ςτέκυντε ςτι ςιρά. Στο φέρετρο ίτανε κςαπλομένος ο Λένιν, ο πεθαμένος αρχιγός.

Ι ΚΙΔΙΑ

Κιδέπςανε το Λένιν ςτιν Κόκινι πλατία, ςιμά ςτο Τίχος τυ Κρεμλίνυ.

Πίρανε το φέρετρο απ'τιν εκςέδρα κε το πίγανε για τελεφτέα φορά πάνο απ' τα κεφάλια ςτο μαφςολίο.

'Εφταςε ι όρα 4. 'Ακςαφνα πιροβόλιςαν τα κανόνια, ςφίριξαν ι ςφιρίχτρες τον φάμπρικον, ςφίριξαν ι ατμομιχανές.

Τα τρένα σταμάτιςαν ανάμεςα ςτυς κάμπυς. Μέςα ςτα βαγόνια ι επιβάτες ςικοθίκανε όρθιι. Στις πόλις ι διαβάτες σταμάτιςαν κ' έβγαλαν τα καπέλα-τυς. Στις μακρινές χόρες ακύςτικε ι πένθιμι μυςική, πυ έπεζε ςτι Μόςχα με το ράδιο.

Ι εργάτες τυ εκςοτερικύ ίπανε ο ένας ςτον άλο ςτι δικιά-τυς γλόςα: «Πέθανε ο Λένιν».

Ι ςίντροφι τυ Λένιν βγίκαν απ' το μαφςολίο τελεφτέι. Ι φρυρί σταθίκανε ςτις θέςις-τυς.

Πάνο ςτα ςπίτια, ςτις ςιμέες, ςτυς δρόμυς ίτανε γραμένο:

Ο ΛΕΝΙΝ ΠΕΘΑΝΕ, ΜΑ ΤΟ ΕΡΓΟ-ΤΥ ΖΙ

ΟΡΚΟΣ

Ακόμα δεν ίχαν τελιόσι ι πένθιμὲς μέρες τυ Γενάρι, ακόμα κρεμόντανε στυς δρόμυς ι σιμέες, μα στα εργοστάσια διεκσαγότανε ι λενινιστικί κλίσι. 'Εμπεναν στο κόμα χιλιάδες εργάτες. 'Εμπεναν στο λενινιστικό κόμα για το έργο τυ Λένιν, για το χτίσιμο τυ σοσιαλιζμύ.

Ίτανε 26 τυ Γενάρι 1924. Στι Μόσχα ανίχτικε το ΙΙ Πανενοσιακό σινέδριο τον Σοβιέτ.

Ι αντιπρόσοπι τυ σινέδριυ μαζεφτίκανε μέσα στο μεγάλο θέατρο. Στιν έθυσα ίτανε ισιχία. Δύλεβε το πρότο σινέδριο δίχος το Λένιν.

Στο βίμα ανέβικε ο Στάλιν. Ανέβικε κε μπρος στο σινέδριο έδοσε τον όρκο τυ λενινιστί-μπολσεβίκυ. 'Ιπε:

— Το κόμα-μας θἄνε δινατό κε μονόλιθο.

Ι σοβιετικί εκσυσία θἄνε δινατί κε ισχιρί.

Θα διναμόσι ι ένοσι τον εργατόν κι' αγροτόν.

Θα διναμόσι ι φιλία τον λαόν τις Σοβιετικίς 'Ενοσις.

Ο Κόκινος στρατός θἄνε δινατός κι' ανίκιτος. 'Ιπε:

— Ορκιζόμαστε, σίντροφε Λένιν, να εχτέλεσυμε τίμια τις εντολές-συ.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΥ ΛΕΝΙΝ ΖΙ

Περάσανε δόδεκα χρόνια. 'Ιρθε το 1936.

Ι χόρα-μας πλυτένι, διναμόνι. Χτίζυμε κενύρια εργοστάσια, κενύριες φάμπρικες, ιλεχτροσταθμύς. Χτίζυμε σοσιαλιστικές πόλις.

Τα κολχόζια γίνυντε έφπορα.

Τα αεροπλάνα-μας πετύνε πιο πσιλά, πιο μακριά.

Ι χόρα-μας ίτανε κσιλένια, χοματένια. Τόρα έγινε μετάλινι.

Ο Εργατο-αγροτικός Κόκινος στρατός-μας ίνε άριστα εκσοπλιζμένος. 'Εχυμε τανκς, καταδιοχτικά αεροπλάνα, βομβοβόλα, ιποβρίχια, τα βαπόρια-μας περίσεπσαν πολές φορές.

'Ολα αφτά τα αποχτίσαμε κάτο απ' τι σοφί καθοδίγισι τυ μεγάλυ Στάλιν, τυ αρχιγύ όλον τον λαόν τις σοσιαλιστικίς πατρίδας-μας.

Δόδεκα χρόνια πριν ο Στάλιν έδοσε τον όρκο στο φέρετρο τυ Λένιν τίμια να εχτελέσι τις εντολές-τυ.

Το κόμα εχτέλεσε τον όρκο.

Ο ΙΩΣΙΦ ΒΙΣΑΡΙΟΝΟΒΙΤΖ ΣΤΑΛΙΝ

Α. Ι. ΥΛΙΑΝΟΒΑ

ΤΑ ΠΕΔΙΚΑ ΚΕ ΣΧΟΛΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΥ ΙΛΙΤΖ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

ΚΕΦΑΛΕΟ ΔΕΦΤΕΡΟ

Ο Βολόντιας έμαθε να διαβάζι απ'τι μιτέρα, όταν ίτανε πέντε χρονό. Κε κίνος κ' ι αδερφί-μας ι 'Ολια, πυ έμαθε να διαβάζι ταφτόχρονα μ' αφτόνα, αγαπύσανε πολί το διάβαζμα κε διαβάζανε πρόθιμα τα πεδικά βιβλία κε περιοδικά, πυ τάπερνε μπόλικα ο πατέρας. Γλίγορα αρχίσανε να διαβάζυνε κε διγίματα απ'τι ροσική ιστορία, μαθένανε απ' όκσο πίιματα. Τα πίιματα όμος τ' αγαπύσε περισότερο ι 'Ολια, πυ ίκσερε πολά δίσκολα κε μεγάλα κε τάλεγε πολί εκφραστικά απ' όκσο.

Το αγαπιμένο πίιμα τυ Βολόντια, όταν ίτανε εφτά-οχτό χρονό, ίτανε το «Τραγύδι τυ Ολόφτοχυ», πυ τ' απάνκελνε με μεγάλι έκσαπσι κε ορμιτικότιτα:

> Ο πλύσιος ο βλ-λ-άκας
> Κε με τα λεφτά το μάτι δε σφαλνάι,—
> Ο φτοχός, πΰνε γιμνός σαν το γεράκι.
> Τραγυδάι κ' έφθιμα γελάι.

Αλίθια τυ άρεσε πάρα πολί. Στα πεδικά-τυ χρόνια, ο Βλαδίμιρ Ιλίτζ δεν ίχε βιβλία, πυ να τ' αγαπύσε κσεχοριστά. Διάβαζε πρόθιμα το περιοδικό «Πεδική ανάγνοσι». 'Αμα χόρτενε το διάβαζμα, έτρεχε με τιν αδερφίτυ να πέκσι κε σινάμα αγαπύσε περισότερο, όπος λέχτικε πια, τα θοριβόδικα ζοιρά πεχνίδια. Το καλοκέρι τρέχανε στιν αβλί κε στον κίπο, σκαρφαλόνανε στα δέντρα, πέζανε μαζί-μας, με τυς διο μεγαλίτερυς το πεχνίδι «Τζόρναια πάλοτζκα» (τόρα αφτό το πεχνίδι θαρό ονομάζετε «Πάλοτζκα ζαστυκάλοτζκα»). Ο Βολόντιας αγαπύσε πολί αφτό το πεχνίδι κι' αργότερα—το κροκέτο. Το χιμόνα γλιστρύσε με τι σάνια απ'τιν ανιφοριά, πυ έφτιαναν στιν αβλί-μας, κ' έπεζε χιονοπόλεμο με τυς φίλυς-τυ, κι' αργότερα άρχισε τις παγοδρομίες. Θιμύμε, πος μαζί με το μεγαλίτερο αδερφό-τυ Σάσσα γλιστρύσανε με τα παγοπέδιλα στο διμόσιο παγοδρομίο, πυ φτιάνανε στο Σιμπίρσκ, απ'τα ψιλά βυνά, απ' όπυ ακόμα κε με τι σάνια ίτανε φοβερό να κατεβένις—τόσο απόκριμνα ίτανε. Στιν αρχί σκίβανε πολί στο

I IKOΓENIA TON ΥΛΙΑΝΟΦ

απάνο, το πιο απόκριμνο μέρος του βυνύ, ίστερα αγάλια-αγάλια ορθόνονταν κε πολί-πολί κερό κατέβεναν πια απ' τιν κατιφοριά ολότελα όρθιι. Εγό μόνο τυς κίταζα με ζύλια, μα δεν αποφάσιζα να τυς μιμιθό. Μυ φενότανε ςινάμα, ότι ο Βολόντιας γλιςτρύςε πιο έφκολα απ' το Σάςςα: τ' ανάςτιμά-του δεν ίτανε μεγάλο, ίτανε τέτιος κοντόχοντρος, γερός. Μα με τα παγοπέδιλα ο Βολόντιας γλιςτρύςε βέβεα αργότερα, όταν ίτανε γιμναςιόπεδο.

'Οπος ίπαμε πια, ο Βολόντιας ίτανε πολί άταχτος κε σερπετός, μα ίχε το καλό να λέι την αλίθια: αταχτύσε, μα πάντα αναγνόριζε το σφάλμα-τυ. 'Ετσι σε ιλικία πέντε χρονό έσπασε μια φορά το χάρακα τις μεγαλίτερις αδερφίς-τυ, (πυ ίχε μάκρος μισό πίχι, διερεμένο σε ολάκερα κε μισά βερσσόκια,) [1] πυ μόλις τις τον χαρίσανε. Έτρεχσε με το σπαζμένο χάρακα να τις το πι ο ίδιος, κι' όταν τον ρότισε, πος σινέβικε αφτό, ίπε: «τον έσπασα στο γόνατό-μυ», σικόνοντας το πόδ'-τυ κε δίχνοντας πος σινέβικε.

— 'Ινε καλό, πυ δεν κάνι τίποτα στα κριφά—έλεγε ι μιτέρα. Μα κάπια φορά μας διγίθικε, πος έγινε κι' αφτό το κρίμα. Καθάριζε στιν κυζίνα μίλα για την πίτα, πάνο στο τραπέζι βρισκότανε μια κυμυλιά από φλύδες. Ο Βολόντιας τριγιρνύσε σιμά κε ζίτισε φλύδες. Ι μιτέρα τυ ίπε, ότι ι φλύδες δεν τρόγυντε. Σ' αφτό το διάστιμα κάπιος τι φόναχσε, όταν γίρισε πάλι στι δυλιά-τις, ο Βολόντιας δεν ίτανε πια στιν κυζίνα. 'Εριχσε μια ματιά στον κίπο κε ίδε το Βολόντια να κάθετε εκί, κε μπροστά-τυ, πάνο στο τραπέζι τυ κίπυ να βρίσκετε μια κυμυλιά από φλύδες, πυ τις κατέτρογε γλίγορα. 'Οταν ι μιτέρα τον ντρόπιασε, εκίνος πάτισε τα κλάματα κε ίπε, ότι άλο δε θα το κσανακάνι.

— Κε πραγματικά,—έλεγε μιτέρα,—τίποτα άλο δεν έπερνε κριφά.

Μια άλι φορά, όταν ίτανε οχτό χρονό, έκριπσε ένα διστίχιμά-τυ. Ο πατέρας τον πίρε για πρότι φορά μαζί με τυς μεγαλίτερυς στο Καζάν για να πάνε απ' εκί στο χοριό Κυκύσσκινο, στι θιά-μας. Στο Καζάν, στιν κατικία τις θιας, χοροπιδόντας κε πέζοντας με τ' αδέρφια κε τα κσαδέρφια-τυ, έσπροχσε άθελα ένα μικρό τραπεζάκι, απ' όπυ έπεσε στο πάτομα μια γιάλινι καράφα κ' έγινε κομάτια. Στιν κάμαρα μπίκε ι θιάμας.

— Πιος έσπασε την καράφα, πεδιά;—ρότισε.

— Όχι εγό, όχι εγό,—έλεγε ο καθένας.

— 'Οχι εγό,—ίπε κι' ο Βολόντιας.

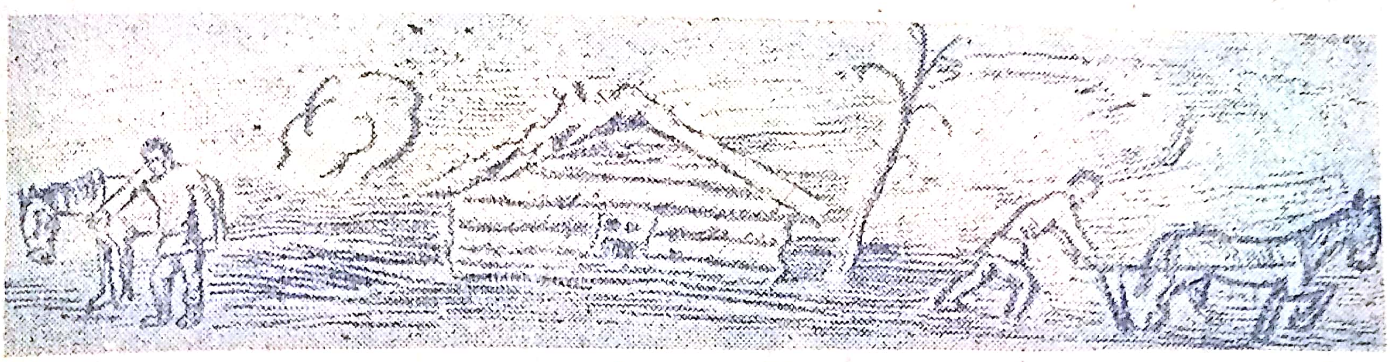
Φοβίθικε ν' αναγνορίσι το σφάλμα-τυ μπροστά στι θιά-τυ, πυ λίγο τιν ίκσερε, μέσα σε κσένι κατικία εκίνος, πυ ίτανε μικρότερος από μας δισκολεβότανε να πι:

[1]) Τα τοτινά μέτρα μίκυς.

«εγό», τον κερό πυ όλι ι άλι λέγανε το έφκολο: «όχι εγό». Κ' έτςι βγίκε, ότι ι καράφα έςπαςε μόνι-τις. Περάςανε διο ίτε τρις μίνες. Ο Βολόντιας προπολύ πια ίχε φίγι απ' το Κυκύςςκινο κε κατικύςε πάλι στο Σιμπίρςκ. Κε νά, μια φορά το βράδι, όταν τα πεδιά πλαγιάςανε πια κ' ι μιτέρα, εκςετάζοντας τι νίχτα τα κρεβάτια-τυς, ςίμοςε κε στο κρεβάτι τυ Βολόντια, εκίνος άκςαφνα πάτιςε τα κλάματα.

— Κςεγέλαςα τι θια 'Ανια, —ίπε μ' αναφιλιτά,—τις ίπα, πος εγό δεν έςπαςα τιν καράφα, μα το ςοστό ίνε, ότι εγό τιν έςπαςα.

Ι μιτέρα τον παριγόριςε, λέγοντας, ότι θα γράπςι στι θια 'Ανια κε, πος εκίνι, στα ςίγυρα, θα τον ςιχορέςι. Κι' ο Βολόντιας έδικςε μ' αφτό, πος ςιχένετε τις πςεφτιές, ότι, αν κε ίπε πςέματα, επιδί φοβίθικε ν' αναγνορίςι το ςφάλμα-τυ ςε κςένο ςπίτι, δεν μπορύςε να ιςιχάςι όςπυ να μαρτιρίςι το ςφάλμα-τυ.

ΛΑΙΚΟ ΠΑΡΑΜΙΘΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΛΕΝΙΝ ΚΕ ΤΙΝ ΑΛΙΘΙΑ

Ι δυλιά αφτί έγινε προπολύ. Ζύσανε στο χοριό διο αδέρφια, όργοναν τον κάμπο, πότιζαν με δάκρια τι γι κε γινόντανε καμπύριδες. 'Επερναν τα σιτιρά-τυς κε τυς πλίροναν με κοπάνιζμα.

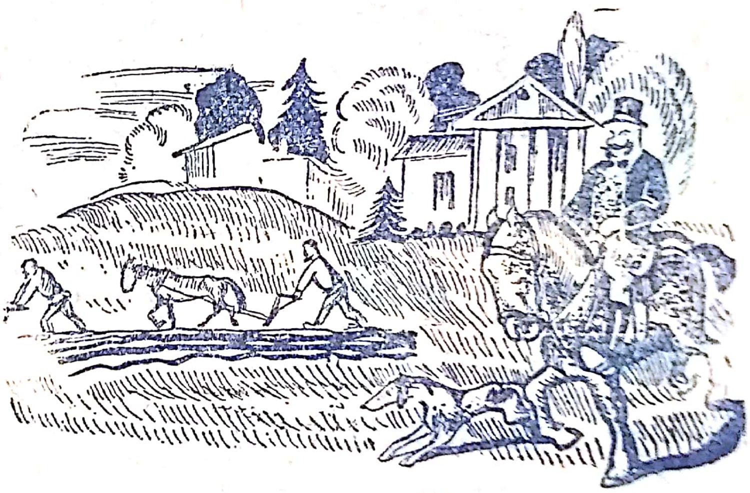
Ζύσανε όχι ένα ίτε διο χρόνια, μα ζύσανε πολά χρόνια. 'Ετσι ζύσανε ολόγιρά-τυς κ' ι άλι χοριάτες. Δε βάστακσαν τ' αδέρφια να ζύνε έτσι. Αποφάσισαν να πάνε στι μάνα-Ροσία, στις πόλις, στις προτέβυσες,—να βρύνε τιν αλίθια.

Νά, λιπόν, πιγένυν κε όχι μια ίτε διο μέρες, πολές μέρες πίγεναν. 'Ιρθανε σ' ένα μεγάλο κε πλύσιο χοριό. Βλέπυν ένα αρχοντόσπιτο, μια πέτρινι εκλισιά. Σκέφτυντε: «Θα βρύμε εδό τιν αλίθια».

'Ιρθανε τ' αδέρφια στον αφέντι κε τυ λένε:

— Ζύσαμε πολίν κερό κε δε μπορύμε πια να βαστάκσυμε. Μάθε-μας τιν αλίθια.

— Καλά,—λέι ο αφέντις,—θα σας δίκσο τιν αλίθια. Μα θα

δυλέπστε γι' αφτό.

Τ' αδέρφια σιμφόνισαν. Δύλεβαν κε δυλεβαν όργοναν τον κάμπο, πότιζαν με δάκρια τι γι κε γινόντανε καμπύριδες.

Πέρασε ένας χρόνος. Τ' αδέρφια ίρθανε στον αφέντι. Ο αφέντις τυς λέι:

— Λιπόν, νά ι αλίθια-σας'

κσιπόλιτι, ίνε να δυλέβετε πάντα για μας, τ' αφεντικά-σας.

'Ετσι κε φίγανε τ' αδέρφια δίχος τίποτα. Δε βρίκαν τιν αλίθια στον αφέντι.

Πίγανε στιν πέτρινι εκλισιά, σκέφτυντε: «Μπορί να βρύμε στο θεό τιν αλίθια».

Βγίκε ο παπάς, πλύσιος, όχι λιγότερο απ' τον αφέντι, λέι:

— Τί θέλετε χοριάτες, τιν αλίθια γιρέβετε; Καλά, θα παρακαλέσο τιν αλίθια απ' τον επυράνιο βασιλέα, κ' εσίς για τιν όρα δυλέπστε για μένα.

Σιμφόνισαν τ' αδέρφια. Δύλεβαν κε δύλεβαν, όργοναν τον κάμπο πότιζαν με δάκρια τι γι κε γινόντανε καμπύριδες.

Πέρασε ένας χρόνος. 'Ιρθανε τ' αδέρφια στον παπά, κ' εκίνος τυς λέι:

— Δυλέπστε κε να ακύτε τί σας λένε ι ιπιρέτες τυ θεύ. Νά ι αλίθια-σας, πεδάκια-μυ.

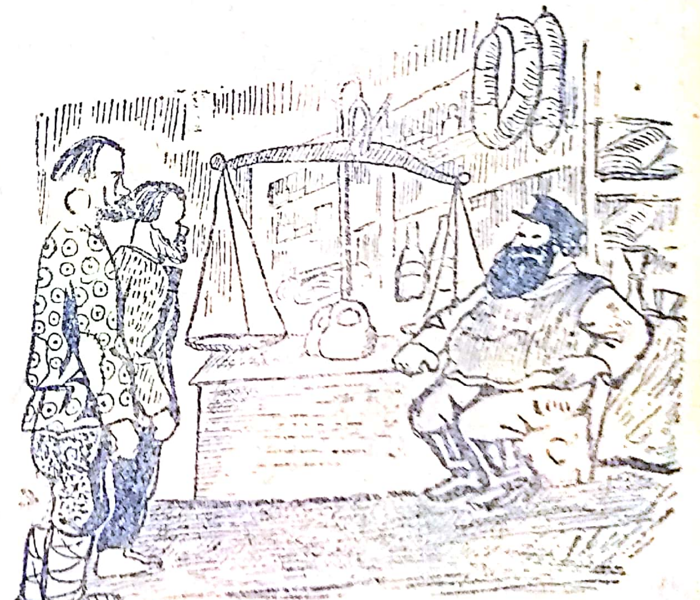
'Εφτισε εδό ο μεγαλίτερος αδερφός κε λέι:

— Δεν ίμαστε δυλεφτάδες-συ, εσί μόνος-συ, κιλαρά, κάνε ότι συ λέι ο θεός-συ.

Ο παπάς στέναξε άρχισε να φονάζι, μα τ' αδέρφια ίτανε πια μακριά.

Πίγανε σ' ένα έμπορο. Βγίκε ο έμπορος, πιο πλύσιος απ' τον παπά κι' απ' τον αφέντι, παχίς.

— Καλά,—λέι,—θα σας μάθο τιν αλίθια, δυλέπστε για μένα.

'Αρχισαν τ' αδέρφια να δυλέβυν, να γίνυντε καμπύριδες. Τυς μάθενε ο έμπορος, πος να κσεγελύνε τυς τίμιυς ανθρόπυς, να κσε-

γελύνε τυς φτοχύς στο μέτριμα. Δε δύλεπςαν ένα χρόνο, κι' ο μικρότερος λέι:

— Δε θα πάγο πια να γιρέπςο τιν αλίθια, δεν ιπάρχι ι χοριάτικι αλίθια στον κόζμο. Θα επιςτρέπςο στο χοριό.

Κ' επέςτρεπςε ο μικρότερος αδερφός στο χοριό.

Μα ο μεγαλίτερος αδερφός ίτανε επίμονος, δεν ίθελε να επιςτρέπςι στο σπίτι δίχος τιν αλίθια. Πίγε ς' ένα φαμπρικάντι. 'Ιχε μεγάλι φάμπρικα, με χίλιες μιχανές. Κι' ο ίδιος ίτανε πιο χορταζμένος απ' τον παπά, τον αφέντι

κε τον έμπορο. 'Αρχιςε ο μεγαλίτερος αδερφός να δυλέβι. Κε στι φάμπρικα δύλεβαν ακόμα πολί χοριάτες από διάφορα μέρι τις Ροςίας. Δυλέβανε όχι ένα ίτε διο χρόνια, μα δυλέβανε πολά χρόνια, γινόντανε καμπύριδες, αλά τιν αλίθια δεν τιν ίδανε. Μα μια φορά άμα τέλιοςε ι δυλιά-τυς ακύι ο μεγαλίτερος αδερφός μια ίςιχι κύβέντα:

— Στο βορά, στιν Πετρύπολι ζι ένας άνθροπος. Δεν ιπάρχι άλος τέτιος άνθροπος στι γι. Τον λένε Λένιν. Κςέρι τιν αλίθια.

Ο μεγαλίτερος αδερφός έβαλε καλά στο νύ-τυ αφτό το όνομα, έφιγε απ' το νικοκίρι κε πίγε στον κόζμο να γιρέπςι το Λένιν. Πίγενε, πίγενε, μέρες πολές. 'Ιρθε στιν Πετρύπολι. Στο δρόμο αντάμοςε έναν άνθροπο-εργάτι κε τυ λέι σιγά:

— Πύ να βρο εδό το Λένιν;

Κ' εκίνος τυ απαντάι ακόμα πιο σιγά.

— Μα πιος απ' τυς εργάτεςμας δεν κςέρι το Λένιν; Πάμε, να συ τον δίκςο.

Κ' έφερε το μεγαλίτερο αδερφό στο Λένιν. Μπένι ο μεγαλίτερος αδερφός, βλέπι μια μεγάλι κάμαρα, πολά βιβλία. Τον προϋπάντιςε ένας άνθροπος, ντιμένος όχι πλύσια, μιλάι απλά, σαν τον αδερφό-μας εργάτι, λέι:

— Γιά-συ, σίντροφε. Τί θα πις;

Ο μεγαλίτερος αδερφός διγίθικε, πος με το μικρότερό-τυ αδερφό γιρέβανε τιν αλίθια, πος

επέςτρεπςε ο αδερφός-τυ στο σπίτι δίχος τιν αλίθια, κ' εκίνος πίγε παραπέρα ςτι φάμπρικα. Πολίν κερό μιλύςε ο Λένιν μαζί-τυ, ροτύςε για τον κανονιζμό ςτι φάμπρικα, για τι χοριάτικι αδικία.

Κι' ο Λένιν τυ ίπε:

— 'Εκανες ςοςτά. Στι φάμπρικα ίςια-ίςια μπορίς να μάθις τιν αλίθια. Στα χέρια-σας τιν κρατάτε.

Κε διιγίθικε ο Λένιν ςτο μεγαλίτερο αδερφό, πος να παλέπςυνε για τιν εργατικί αλίθια, όςτε να μιν ιπιρετύνε ςτυς αφεντάδες, να μιν ακύνε τυς παπάδες, να μι δυλέβυν ςτυς εμπόρυς κε φαμπρικάντες, μα μαζί με τον τςάρο να διόκςυνε κι' αφτύς. Μα πρέπι όλι ι εργάτες να παλέπςυνε για ένα έργο, κ' ι αγρότες να παλέπςυνε μαζί με τυς εργάτες.

Επέςτρεπςε ςτι φάμπρικα ο μεγαλίτερος αδερφός. Κι' άρχιςε κριφά να διιγίτε ςτυς άλυς τι λενινιςτικί αλίθια. Ένας διιγίτε—δέκα άνθροπι ακύνε, δέκα διιγύντε,—εκατό ακύνε. Κε πίγε ι λενινιςτικί αλίθια με θερμά λόγια ςτις φάμπρικες κε ςτα χοριά. Ι λενινιςτικί αλίθια περπατύςε ςτον κόζμο ένα χρόνο, περπατύςε διο χρόνια, περπατύςε πολά χρόνια, ςίκονε τυς εργάτες κι' αγρότες ςτον αγόνα.

Κε τον Οχτόβρι με τι μεγάλι φονί τον κανονιόν φανερόθικε ς' όλο τον κόζμο.

Ι εργάτες κι' αγρότες άρχισαν ςκλιρό πόλεμο ενάντια ςτυς τςιφλικάδες κε φαμπρικάντες.

Κε τυς οδιγύςανε ι μπολςεβίκι, ο Λένιν κι' ο Στάλιν, ο καλίτερος βοιθός-τυ. Κε νίκιςε ςτον Οχτόβρι ι λενινιςτικί αλίθια.

Από τότε κε ίςτερα δε δυλέβυν για το φαμπρικάντι κε τον αφέντι ύτε ι εργάτες κε ύτε ι αγρότες, δε γίνυντε καμπύριδες, δεν ποτίζυν τι γι με τα δάκριάτυς. Ι ίδιι ίνε νικοκίριδες τις γίς-τυς.

Μ. ΓΟΡΚΙ

Ι ΜΑΤΟΜΕΝΙ ΚΙΡΙΑΚΙ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠ'ΤΟ ΔΙΙΓΙΜΑ-ΤΥ)

Ι στρατιότες στεκόντανε ακίνιτι με τα όπλα «παρά πόδα», τα προσοπά-τυς ίτανε πάλι ακίνιτα, το δέρμα στα μάγυλα σφιχτοτεντόθικε, τα μίλα απότομα προβάλανε. Φενότανε, πος όλι ι στρατιότες ίνε με άσπρα ματια κε παγομένα χίλια...

Μέσα στο πλίθος κάπιος κσεφόνιζε ιστερικά.

— Λάθος! 'Εγινε λάθος, αδέρφια!.. Δε μας γνορίσανε! Μιν πιστέβετε!.. Πάμε, αδέρφια,—πρέπι να κσιγίσυμε!..

— Ο Γαπόν ίνε προδότις!—έσκυζε ένα αγόρι-έφιβος, σκαρφαλόνοντας απάνο ς' ένα φανάρι.

— Λιπόν, σίντροφι, βλέπετε πός σας σιναπαντύνε...

— Στάσυ, αφτό ίνε λάθος! 'Ετσι δεν κάνι, κατάλαβέ-το!

— Ανίκστε δρόμο για τον πλιγoμένο!..

Διο εργάτες κε μια γινέκα οδιγύσανε έναν απσιλό λιγνό άνθροπο.

'Ιτανε όλος μες' τα χιόνια, απ'το μανίκι τυ παλτύ-τυ χινότανε το έμα. Το πρόσοπό-τυ μελάνιασε, μιτερόθικε ακόμα πιο πολί, κε τα μαβριζμένα χίλια-τυ, πυ μόλις κυνιόντανε, πσιθιρίζανε:—Εγό, τόλεγα—δε θα μας αφίσυνε!.. Τον κριβυνε—καρφί δεν τυς κέετε για το λαό!..

— Ιπικό!

— Τρεχάτε!..

Το τίχος τον στρατιοτόν σάλεπσε κι' άνικσε, σα διο πορτόφιλα κσιλένιας αβλόπορτας, ανάμεσα περάσανε τ' άλογα, χορέβοντας κε ρυθυνίζοντας, αντίχισε ι φονί τυ ακσιοματικύ κε απάνο απ'τα κεφάλια τον καβαλάριδον ανατιναχτίκανε τα σπαθιά σκίζοντας τον αέρα κι' όλι ριχτίκανε σε μια μεριά. Το πλίθος στεκότανε κε κλονιζότανε, αδιμονύσε, περίμενε, δεν πίστεβε.

Ι ισιχία περίσεπσε.

— Μα-αρς!—αντίχισε μια λισομανιαζμένι κραβγί.

Σαμπος να χτίπισε ι ανεμοζάλι τυς ανθρόπυς στο πρόσοπο κε σα να στριφογίρισε ι γι κάτο απ'τα πόδια-τυς, όλι το βάλανε στο φεβγιό, σπρόχνοντας κε αναποδογιρίζοντας ο ένας τον άλο, αφίνοντας τυς πλιγoμένυς, πιδόντας απάνο απ'τα πατόματα. Το βαρί ποδοβολιτό τον αλόγον τυς πρόφτενε, ι στρατιότες υρλιάζανε, τ' άλογά-τυς πιδύσανε πάνο απ'τυς πλιγoμένυς, πεζμένυς, νεκρυς, στράφτανε τα σπαθιά, κάποτες ακυότανε το σφίριγμα τυ ατσαλιύ κι' ο χτίπος-τυ απάνο στο κόκαλο. Ι κραβγί τον κοματιαζμένον σιχονεβότανε σ' ένα ισχιρό μακρόσιρτο βονκιτό...

— Α-α-α!..

Ι στρατιότες τραντάζανε τα σπαθιά κε

τα κατεβάζανε στα κεφάλια τον αθρόπον κε κατόπι απ' το χτίπιμα τα κορμιά-τυς γέρνανε στο πλάι. Τα πρόσοπά-τυς ίτανε κόκινα, δίχος μάτια. Τ' άλογα χλιμιντρύσανε, τρίζοντας φοβερά τα δόντια, ανατινάζοντας τα κεφάλια...

Στριμόχσανε το λαό στυς δρόμυς... Κι' αμέσος, μόλις έζβισε μακριά το ποδοβολιτό τον αλόγον, ι άνθροπι σταματίσανε λαχανιαζμένι, κι' αλιλοκιταχτίκανε με γυρλομένα, μάτια. Σε πολά πρόσοπα παρυσιαστίκανε ένα διλό χαμόγελο κε κάπιος γέλασε, φονάζοντας:

— Μορέ, δρόμο πυ πίρα!..

— Αμὲ τί θάκανες!..—τυ απαντίσανε.

Κι' άκσαφνα απ' όλες τις μεριές σκορπιστίκανε αναφονίματα κατάπλιχσις, τρομάρας, κακιοσίνις...

— Μα τ' ίνε τύτα, βρε αδέρφια, ε;

— Σκοτόνυνε, χριστιανί!

— Γιατί;

— Χαρά στιν κιβέρνισι!

— Πεδιά, ε; Τσαλαπατύνε με τ' άλογα...

Με απορία κοντοστεκόντανε κι' αλιλομιριζόντανε τιν αγανάχτισί-τυς. Δεν καταλαβένανε, τί πρέπι να κάνυνε, κανένας δεν έφευγε, σφινκόντανε ο ένας στον άλο, πολεμόντας να βρύνε κάπια διέκσοδο απ' τιν πολιπίκιλι ανακατοσιά τον εσθιμάτον, αλιλοκιταζόντανε μ' ανίσιχι περιέργια κε—μολατάφτα, περισότερο σαστιζμένι παρά τρομαγμένι—κάτι περιμένανε, αφυκριόντανε, κιτάζανε ολόγιρα. 'Ολι ίτανε ιπερβολικά πλακομένι κε τσακιζμένι απ' τιν κατάπλιχσι, αφτί απλονότανε απάνο απ' όλα τα εσθίματα κ' εμπόδιζε να σινχονεφτί ι πιο φισικί διάθεσι σ' αφτές τις ανεπάντεχες, φοβερές, παράλογα άχριστες στιγμές, τις ποτιζμένες με το έμα τον αθόον...

ΖΑΝ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ-ΤΥ ΙΝΕ ΣΤΙ ΦΙΛΑΚΙ

(ΑΝΑΜΝΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΙΤΑΛΥ ΠΟΛΙΤΙΚΥ ΕΜΙΓΡΑΝΤΙ)

Ο Κάρολος, ένα πεδάκι έκσι χρονό, μοναγογιός, ζύσε εφτιχιζμένος κε χαρύμενος με τον πατέρα κε τι μιτέρα-τυ σε μια μικρί πόλι τις βόριας Ιταλίας. Ο πατέρας-τυ ίτανε μιχανικός ς' ένα μεγάλο εργοστάσιο τις ιδιας πόλις. Ι μιτέρα-τυ ίτανε ράφτρα κε δύλεβε στο σπίτι.

Ι ζοί περνύσε αρκετά καλά ος το 1927 για τι μικρί εργατικί ικογένια. Μα ένα βράδι, ένα τρομερό φτινοπορινό βράδι τυ ίδιυ χρόνυ, κσετιλίχτικε ένα φοβερό γεγονός, πυ έμινε για πάντα στι μνίμι-τυ κε τυ έφερε μια μεγάλι στροφί στι ζοί, γιομάτι από βάσανα κε στερίσις.

Ο μικρός Κάρολος έπεζε όπος πάντα στιν αβλί τυ μεγάλυ εργατικύ σπιτιύ όπυ κατικύσε μαζί με άλα πεδιά. 'Ακσαφνα ακύστικε ένας μεγάλος θόριβος. 'Ιτανε διο αφτοκίνιτα με φασίστες, πυ σταματίσανε στιν ίσοδο τυ χτίριυ.

Ι φασίστες μπίκανε, βάλανε αμέσος φρυρά κε διατάκσανε με βάρβαρα λόγια τα πεδιά, πυ τυς τριγίρισαν περίεργα, να αποτραβιχτύν σε μιαν άκρι τις αβλίς.

'Ιστερα δέκα φασίστες ανέβικαν απ' τι σκάλα κε μετά μισί όρα κατεβίκανε μ' έναν εργάτι, πυ τον τριγίρισαν.

'Ολι σχεδόν ίτανε τρομοκρατιμένι, μα όταν ο σκιθροπός εργάτις προχόρισε με σταθερό βίμα κε με βλέμα γιομάτο περιφρόνισι ανάμεσα στυς φασίστες, τότε ακύστικε παντύ μια φονί μίσυς.

Ο Κάρολος επικεφαλίς όλον τον πεδιόν γνόρισε ς' αφτόν τον εργάτι τον πατέρα-τυ, όρμισε μπροστά, απλόνοντας τα χέρια-τυ κε προσπαθόντας να τον αρπάκσι απ' τα νίχια τον φασιστόν. Μα ι φασίστες τον έριχσαν κάτο.

Ο μικρός Κάρολος σικόθικε τότε δίχος να κλέι κε φόνακσε μ' όλι τι δίναμί-τυ:

— Πατέρα, πύ σε πιγένυν;—κε τιν ίδια στιγμί έσφικσε τις γροθιές-τυ κε τις σίκοσε προς τυς φασίστες.

Πίρανε τον πατέρα-τυ. Ο Κάρολος γίρισε στο σπίτι, ίβρε τι μιτέρα-τυ χλομί. Εκίνι μόλις τον ίδε, τον αγκάλιασε σφιχτά, θαρίς κε μπόδιζε να τις τον αποσπάσυν.

Περάσανε δέκα μίνες. Ο εργάτις καταδικάστικε 15 χρόνια φιλακί.

Ι μιτέρα, κρίβοντας τότε τα δάκριά-τις ίπε στον Κάρολο, πυ ροτύσε, αν ο πατέρας-τυ θα επιστρέψι γλίγορα:

— Ο πατέρας-συ, γιόκα-μυ, βρίσκετε στι φιλακί, γιατί πάλεβε για να καλιτερέψι

τι ζοί όλον τον μικρόν πεδιόν, σαν κ' εσένα κε όλον τον μεγάλον.

Τότε το πρόσοπο τυ μικρύ Κάρολυ έγινε άκςαφνα ςοβαρό κε σικόνοντας τι μικρί γροθιά-τυ, ίπε:

— Μιτέρα, εγό μαζί με τυς φίλυς-μυ θα πάρυμε κςίλα κε θα πάμε στι φιλακί να λεφθερόσυμε τον πατέρα.

Πέρασαν ακόμα έκςι χρόνια, έκςι χρόνια μιζέριας για το μικρό Κάρολο. Πολές φορές ζιτύςε πσομί κε το ίχε. Μόνο ι εργατικί αλιλενκίι τον γλίτοςε απ' το θάνατο κε τυ έδοςε τι δινατότιτα να μεγαλόςι.

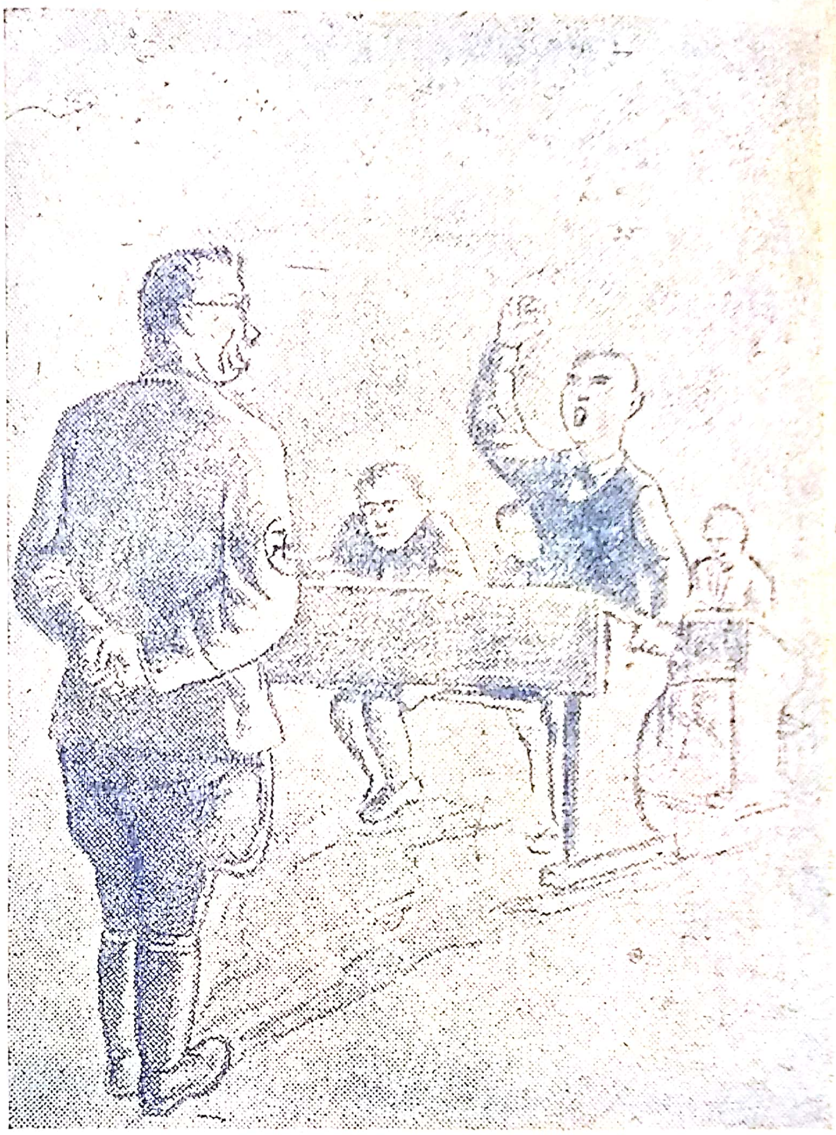
Ο Κάρολος δεν ίχε λιζμονίςι ποτέ εκίνο το βράδι, πυ αρεςτάρανε τον πατέρα-τυ. Γι' αφτό, όταν ίρθε μια μέρα στο σκολιό ένας αρχιγός τις φασιστικίς πολιτοφιλακίς κε ροτύςε ίστερα από μεγάλι προπαγάνδα: πιος θέλι να γραφί στι φασιστικί πεδικί οργάνοςι, πυ στιν Ιταλία ονομάζετε «Μπαλίλα», ο Κάρολος φόνακςε πρότος:

—Δε θέλο!

'Οταν τον ροτίςανε γιατί δε θέλι, απάντιςε:

— Γιατί δε μπορό να γραφό στιν οργάνοςι εκίνον, πυ καταδικάςανε τον πατέρα-μυ 15 χρόνια φιλακί.

Κε απαντόντας ο Κάρολος σικόθικε περίφανος σαν τον πατέρα-τυ μπροστά στον εχτρό τον προλετάριον, περιφρονόντας το φασίστα κε δίχνοντας, ότι όχι μόνο ι πατέρες, μα κε τα πεδιά τον προλετάριον αγονίζυντε.

Κ' εσίς, αγαπιτά πεδιά, πυ ζίτε στι μεγάλι-μας πατρίδα—τι Σοβιετικί 'Ενοςι, χαρύμενα κ' εφτιχιζμένα, διαβάζοντας τι μικρί αλιθινί ιστορία τυ Κάρολυ, να θιμάστε, ότι αφτί δεν ίνε μόνο δικί-τυ. Στιν ίδια κατάσταςι βρίσκυντε εκατομίρια πεδιά στις καπιταλιστικές χόρες. Αφτί ι ιστορία σας θιμίζι επίςις το καθίκον-σας προς τα μικρά-σας αδέρφια, πυ ιποφέρυν. Βοηθίστε-τα, δίνοντας όλι τις σιντρομές-σας στι ΜΟΠΡ, κάνοντας προπαγάνδα για τι ΜΟΠΡ ανάμεσα στυς γονιύς, στυς φίλυς, τυς γνοστύς-σας.

'Υτε ένας να μι μίνι έκςο απ' τις γραμές τις ΜΟΠΡ.

Μετάφραςι απ' τα γαλικά—Α. Δ.

Ε. ΡΑΣΠΕ

Ι ΠΕΡΙΠΕΤΙΕΣ ΤΥ ΜΙΥΝΧΑΥΖΕΝ

ΛΙΚΟΣ ΑΠ' ΤΙΝ ΑΝΑΠΟΔΙ

Δεν χσέρο γιατί, μα μυ τίχενε σιχνά να σιναντό τ' άγρια κε επικίνδινα θεριά τέτιες στιγμές, όταν ίμυνα άοπλος κι' ανίμπορος.

Μια φορά περπατύσα στο δάσος κ' έτιχα μπροστά-μυ ένα λίκαρο. 'Ανιχσε το στόμα-τυ κ'ερχότανε ίσια πάνο-μυ.

Τί να κάνο; Να τρέχσο να φίγο; Μα ο λίκος ίχε ορμίσι πια πάνο-μυ, μ' έριχσε κάτο κε νά θα με δανκάσι στο λαρίνκι. Αν ίτανε κανίς άλος στι θέσι-μυ θα

τάχανε, μα εσίς χσέρετε το βαρόνο Μιυνχάυζεν! 'Ιμε αποφασιστικός, εφεβρετικός κε τολμιρός. Δίχος ν' αργοπορίσο ύτε στιγμί, έχοσα τι γροθιά-μυ μέσα στο στόμα τυ λίκυ κε, για να μι δανκάσι το χέρι-μυ, τόχονα ολοένα κε πιο βαθιά.

Ο λίκος με κίταζε άγρια. Τα μάτια-τυ στράφτανε απ' τι λίσα. Μα εγό ίχσερα, ότι, αν βγάλο το χέρι-μυ θα με κατακοματιάσι, κε γι' αφτό τόχονα ολοένα κε πιο μακριά.

Κι' άχσαφνα μυ ίρθε στο νυ μια θαβμάσια σκέπσι: άρπαχσα τα σπλάχνα-τυ, τα τράβιχσα κε τ' αναποδογίρισα σα γάντι!

!Ενοίτε, ότι ίςτερα απ' αφτί τι δυλιά ο λίκος έπεςε νεκρός ςτα πόδια-μυ.

!Εραπςα απ' το τομάρι-τυ ένα θαβμάσιο ζεςτό κοντογύνι, κε, αν δε με πιςτέβετε, πρόθιμα θα σας το δίκςο.

Τ' ΑΣΙΝΙΘΙΣΤΟ ΕΛΑΦΙ

'Αλοστε, μυ τίχανε κε πιο μεγάλα θάβματα.

Μια φορά πίγενα στο δάσος κ' έτρογα γλικά, ζυμερά βίςινα, πυ τ' αγόρασα στο δρόμο.

Κι' άκςαφνα ίδα μπροστά-μυ ένα ελάφι! Καλοκαμομένο, όμορφο, με τεράστια κλαδοτά κέρατα!

Κ' εγό, ι κακί όρα τόφερε, να μιν έχο ύτε ένα βόλι.

Το ελάφι στέκετε κε με κιτάζι ολότελα ίσιχα, σα να κςέρι, ότι το τυφέκι-μυ δεν ίνε γιομάτο.

Εφτιχός, μυ ίχαν μίνι ακόμα λίγα βίςινα κε αντίς για βόλι γιόμοσα το τυφέκι-μυ με βιςινοκύκυτςο. Νε, νε, μι γελάτε, με σινιθιζμένο βιςινοκύκυτςο.

Αντίχισε ι τυφεκιά, μα το ελάφι κύνισε μόνο το κεφάλι-τυ. Το κυκύτςι το έτιχε ίςια στο κύτελο κε δεν το πίρακςε καθόλυ. Το ελάφι χάθικε ς' ένα λεφτό μέςα στο πικνό δάσος.

Λιπόμυνα πολί, πυ άφιςα να μυ φίγι ένα τέτιο ορέο θεριό.

'Ιςτερα από ένα χρόνο κινιγύςα πάλι στο ίδιο δάσος. Βέβεα, ος τότε ίχα λιζμονίςι ολότελα τιν ιςτορία με το βιςινοκύκυτςο.

Θάβμαςα λιπόν πολί, όταν απ' το πικνό δάσος πίδιςε ίςια πάνο-μυ ένα θαβμάςιο ελάφι, πυ ανάμεςα στα κέρατά-τυ φίτρονε μια απςιλί, φυντοτί βιςινιά! Αχ, πιςτέπςτε-το, ίτανε πολ όμορφο, ορέο ελάφι κε στο κεφάλι-τυ ίχε ορέα βιςινιά! Αμέςος κατάλαβα, ότι αφτό το δέντρο φίτροςε απ' εκίνο το μικρό κυκυτςάκι πυ το ίχα πέρςι χριςιμοπίςι για βόλι. Αφτί τι φορά ίχα μπόλικα φιςέκια. Σιμάδεπςα, πιροβόλιςα, κε το ελάφι ςοριάςτικε ςκοτομένο. 'Ετςι με μια τυφεκιά πίρα μαζί κε πςιτό, κε κομπόςτο, γιατί το δέντρο ίτανε γιομάτο από μεγάλα, όριμα βίςινα.

Πρέπι να παραδεχτό, ότι πιο νόςτιμα βίςινα δε δοκίμαςα ς'όλι τι ζοί-μυ.

ΜΙΘΙ ΤΥ ΕΣΟΠΥ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΕ ΤΟ ΕΛΑΦΙ

Ένα ελάφι έτρεχε να γλιτόσι απ' τυς κινιγύς κε μπίκε σε μια σπηλιά. Εκί βρισκότανε ένα λιοντάρι κ' έπιασε το ελάφι. Όταν πέθενε, το ελάφι έλεγε:

— Αλίμονό-μυ, τί έπαθα! Έφεβγα απ' τυς ανθρόπυς κ' έτεσα στα νύχια τυ πιο άγριυ θεριύ.

Ι ΑΛΕΠΥ ΚΕ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Μια αλεπύ δεν ίδε ποτέ λιοντάρι. Μα μια φορά έτιχε να το σιναντίσι κε τόσο φοβίθικε, πυ κόντεπσε να πεθάνι απ' το φόβο-τις.

Αργότερα το ίδε για δέφτερι φορά, φοβίθικε πάλι, μα όχι όπος πρότα. Όταν το ίδε για τρίτι φορά πίρε τόσο θάρος, πυ το σίμοσε για να κυβεντιάσι μαζί-τυ.

Ι ΜΙΓΕΣ

Σ' ένα κελάρι χίθικε κάμποσο μέλι. Ήρθαν λιπόν ι μίγες κε το τρόγανε. Μα τα πόδια-τυς χοθίκανε στο μέλι, δε μπορύσαν πια να πετάκσυν απ' εκί κε γι' αφτό λέγανε:

— Τί πάθαμε ι καιμένες! Για λίγο φαγί χαθίκαμε.

Ο ΣΚΙΛΟΣ Κ' Ι ΑΛΕΠΥ

Ένα κινιγετικό σκιλί ίδε ένα λιοντάρι κι' άρχισε να τρέχι από πίσο-τυ.

Το λιοντάρι τότε γίρισε πίσο, βριχίθικε, ο σκίλος φοβίθικε κ' έφιγε.

Τον ίδε μια αλεπύ κε ίπε:

— Ο κακό κεφάλι! Εσί δε μπόρεσες να ιποφέρις ύτε το βριχιθμό τυ λιονταριύ, κε ίθελες να το κινιγίσις;

Ι ΟΡΝΙΘΑ ΠΥ ΓΕΝΥΣΕ ΧΡΙΣΑ ΑΒΓΑ

Ένας ίχε μια όρνιθα πυ γενύσε χρισά αβγά. Νόμισε λιπόν, ότι ι όρνιθα ίχε μέσα-τις πολί χρισάφι. Γι' αφτό τιν έσφακσε κε ίδε, ότι μιάζι με όλες τις άλες όρνιθες.

Έτσι, εκί πυ έλπιζε να βρι μεγάλο πλύτο, έχασε κε το μικρό.

Ι ΟΡΝΙΘΑ ΚΕ ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Μια όρνιθα ίβρε φιδίσια αβγά, έκατσε πάνο, τα ζέστανε κ' έβγαλε φιδάκια.

Τιν ίδε ένα χελιδόνι κε τις ίπε:

— Τί κάνις κυτόμιαλι; Γιατί τα τρέφις; Αφτά άμα μεγαλόσυν, θ' αρχίσυν να κάνυν το κακό από σένα.

ΤΙ ΘΕΛΙ ΝΑ ΓΙΝΙ Ο ΓΑΝΣ

Πριν απο λίγο κερό, στο Βερολίνο οργάνοςαν ανάμεςα στυς μαθιτές εροτιματολόγιο: «Τί θέλετε να γίνετε»;

Ίκοςι πεδιά απάντιςαν, ότι θέλυν να γίνυν αςτινομικί, γιατί δε θέλυν να ίνε άνεργι κε για τυς ςςύτςμαν δυλιά πάντα βρίςκετε. Δέκα μαθιτές έγραπςαν, ότι θέλυν να γίνυν ςτρατιοτικί, γιατί ςτα πλιςιέςτερα χρόνια αφτό το επάνκελμα θα έχι περιςότερι δυλιά ςτι Γερμανία.

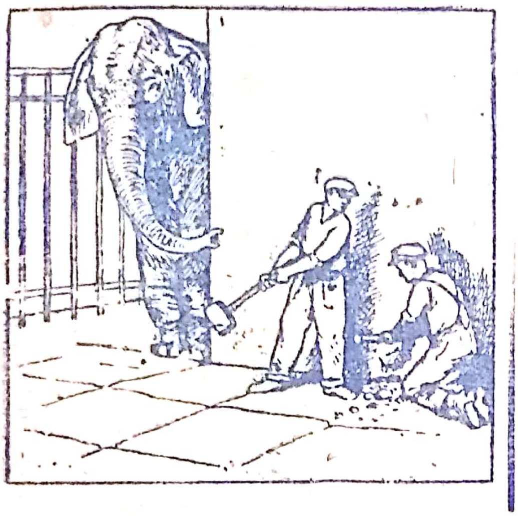
Κε μόνο ο Γανς Σςμιτ απάντιςε πολί παράκςενα. Θέλι να γίνι πρόεδρος τις οργάνοςις τον τιφλόν. Στο ερότιμα τυ δαςκάλυ, γιατί, ο Γανς ίπε: «Ι τιφλί ίνε πολί εφτιχιζμένι άνθροπι στι Γερμανία. Δε βλέπυν τί γίνετε ολόγιρά-τυς».

—Δεν ίνε άςκιμο να ίςε κε κυφάλαλος—πρόςθεςε.—Αφτί δεν ακύνε, τι λένε ολόγιρά-τυς κε δε θα τυς βάλυν στι φιλακί για τα απρόςεχτα λόγια.

Τον Γανς τον διόκςανε απ᾽το ςκολιό!

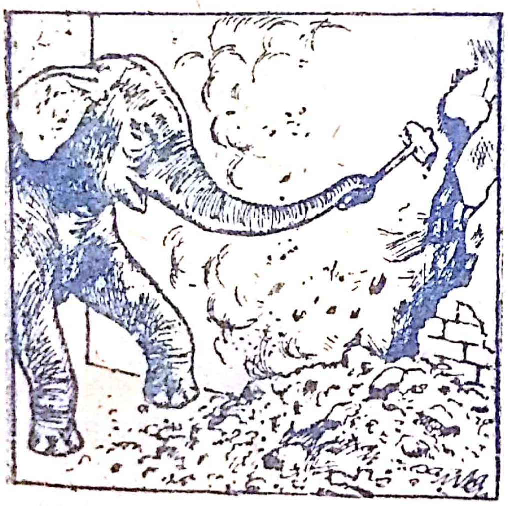
ΓΙΑ ΤΙΝ ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΑ ΙΝΤΑ

Στο Ζοολογικό κίπο ζύςε μια ελεφαντίνα, ι 'Ιντα. Σιγίριζε κε καθάριζε τιν κατικία-τις κε τάιζε τιν 'Ιντα ο φίλακας Βασίλιεφ. Ι άνθροπι έριχναν ςιχνά ςτιν 'Ιντα καπίκια. Ι 'Ιντα τα έπερνε με τιν άκρι τις προβοςκίδας-τις κε τάδινε ςτο Βα-

σίλιεφ. Ο Βασίλιεφ τις έδινε φραντςόλες. Ι 'Ιντα αγαπύςε πολί τις φραντςόλες.

Στο περίπτερο τις 'Ιντας ανανκάστικαν να βάλυν καλοριφέρ. 'Ιρθανε ι εργάτες με μεγάλα ςφιριά, άρχιςαν να χτιπύν ςτυς τίχυς. Κε ι 'Ιντα εκίνι τιν όρα ςτεκότανε ςτιν

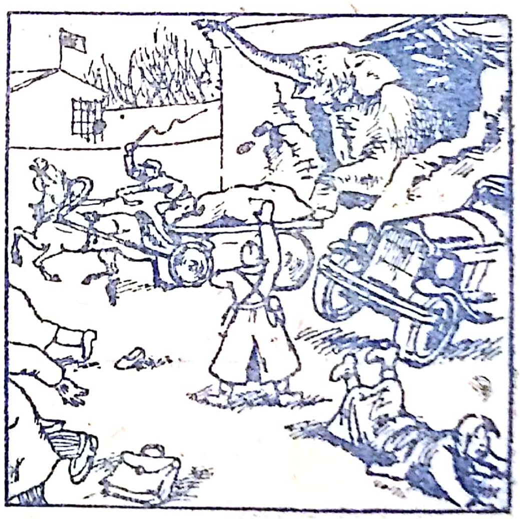
ίςοδο τυ περίπτερυ κε κίταζε. Το μεςιμέρι ι εργάτες φίγανε να γεβματίςυν, άφιςαν ένα μεγάλο ςφιρί κοντά ςτον τίχο.

Ι 'Ιντα ςίμοςε κε πίρε το ςφιρί με τιν προβοςκίδα-τις. Το πίρε κε άρχιςε να χτιπάι ςτον τίχο. Ι εργάτες χτιπύςαν προςεχτικά κε όπος έπρεπε. Μα ι 'Ιντα άρχιςε να χτιπάι δίχος να ςκεφτί για τίποτα. Γλίγορα

τρίπιςε ολότελα τον τίχο. 'Εγινε μεγάλι τρίπα. Ι 'Ιντα έχοςε το κεφάλι-τις ς' αφτί τιν τρίπα.

Στυς δρόμυς πίγενε ο κόζμος κοντά απ'το Ζοολογικό κίπο κι' άκςαφνα ίδαν, ότι απ'τον τίχο βγένι μια ελεφαντίνα. Ο ςοφέρ

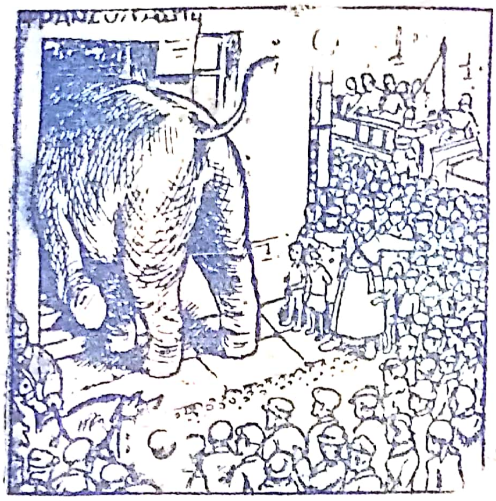
απ'το φόβο-τυ γίριςε τι μιχανί ςτιν πάντα κι' ο ίδιος κρίφτικε πίςο από μια εκςόπορτα. 'Ενας πολίτις με τραγιάςκα τιλεφόνιςε ςτι μιλίτςια, ένας άλος πολίτις με καπέλο προςκάλεςε τυς πιροςβέςτες.

Μα ι ελεφαντίνα όλο βάδιζε ςτι μέςι τυ δρόμυ.

'Ακςαφνα ένιοςε, ότι μιρίζι κάτι νόςτιμο κε γνόριμο.

Κοντά ςτο φραντςολάδικο βριςκότανε ένα φορτιγό αφτοκίνιτο με φρέςκα πςομιά.

Διο εργάτες πίγεναν στο φραντςολάδικο ένα μεγάλο καλάθι με ζεςτές φραντςόλες. Αχά, νά τί μιρίζι! Τί καλό πυ ίνε. Κ' ι ελεφαντίνα βάδιςε προς τιν πόρτα τυ φραντςολάδικυ.

Ι αγοραστές άφισαν τα πράματά-τυς κ' έτρεκςαν ο ένας εδό ο άλος εκί. Δε φοβίθικε μονάχα ο πιονέρος Βόβας Κατζάλιν. 'Ετρεκςε στο τιλέφονο κε άρχιςε να τιλεφονά: στο Ζυολογικό κίπο.

Κε αλίθια: Γιατί να φοβιθί; Ι ελεφαντίνα ύτε μπόρεςε να μπι απ'τιν πόρτα. Μονάχα έχοςε το κεφάλι-τις στιν πόρτα κε άπλοςε τιν προβοςκίδα-τις.

Ι 'Ιντα ίδε στο πάτομα ςκορπιζμένα καπίκια. Πίρε ένα χάρτινο ρύβλι κε το άπλοςε: πάρτε, ςας πλιρόνο. Ι 'Ιντα ςινίθιςε πρότα να πλιρόνι καπίκια στο Βαςίλιεφ, κε ίστερα να τρόι τις φραντςόλες. Μα κανίς δεν πίρε τα καπίκια-τις. Τότε ι 'Ιντα έβαλε εβγενικό το ρύβλι πάνο στο τεζιάκι, άπλοςε τιν προβοςκίδα-τις κε πίρε μια φραντςόλα.

'Ιςτερα πίρε ακόμα μια, κε ακόμα μια, έτςι κ' έφαγε όλες τις φραντςόλες, πυ ίτανε στο καλάθι.

Στο φραντςολάδικο μαζέφτικε πολίς κόζμος. 'Ιρθανε ι προζβέςτες, ι μιλίτςια.

Ι ελεφαντίνα χόθικε κι' απέμινε στιν πόρτα τυ φραντςολάδικυ, κυνάι τιν υρίτςατις ςα γυρυνάκι κοντά στι ςκαφίτςα. Τί να τιν κάνις; Πρόςτιμο δε θα πάρις απ' αφτίνα.

Τότε ο πιυνερος Βοβας Κατζάλιν προςκάλεςε το φίλακα Βαςίλιεφ. Μπίκε ο Βαςίλιεφ στο φραντςολάδικο απ'τιν πιςινί ίςοδο, σταμάτιςε μπροςτά στιν 'Ιντα.

— Τι ίνε, καταραμένι, αφτά πυ κάνις; Μίπος ι φραντςόλες-ςυ λίγες ίνε;

Ι ελεφαντίνα ίδε το Βαςίλιεφ, άρχιςε να τυ δίνι καπίκια. Μα ο Βαςίλιεφ δεν πίρε τα καπίκια, κι' ακόμα πιο πολί φόναξςε:

— Εμπρός στο ςπίτι!

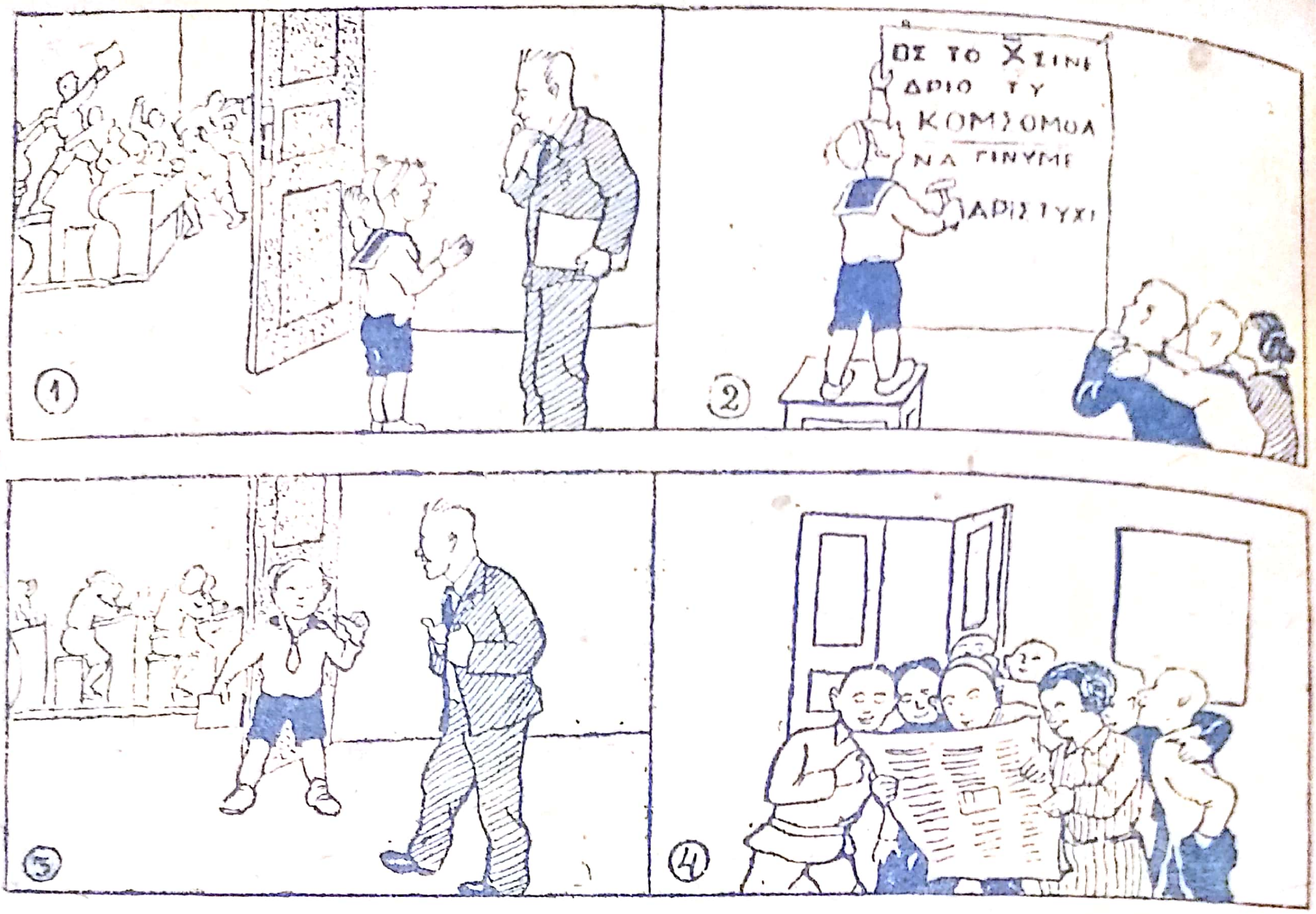
Ι ελεφαντίνα θίμοςε. 'Αρχιςε να αποτραβιέτε πίςο κε βγίκε. Ο Βαςίλιεφ τιν έδιοκςε στον κίπο, ςα μυςκάρι κε τιν κλίδοςε.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΟΝΙΥ.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ

—Από πυ ίςε, ποταμάκι;
—Από κίνο το βυνό.
—Πός τον λέγαν τον παπύ-ςυ.
—Σίνεφο ςτον υρανό.
—Πιά 'νε ι μάνα-ςυ;—Ι μπόρα.
—Πός κατέβικες ςτι χόρα;
—Τα χοράφια να ποτίςο
κε τυς μίλυς να γιρίςο.
—Στάςυ να ςε δύμε λίγο,
ποταμάκι-μυ καλό.
—Βιάζομε πολί να φίγο
ν' ανταμόςο το γιαλό.

Ι ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΥ Θ. ΓΙΑΛΙ

Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

Ο ΚΑΡΙΔΑΣ

VIII

1.

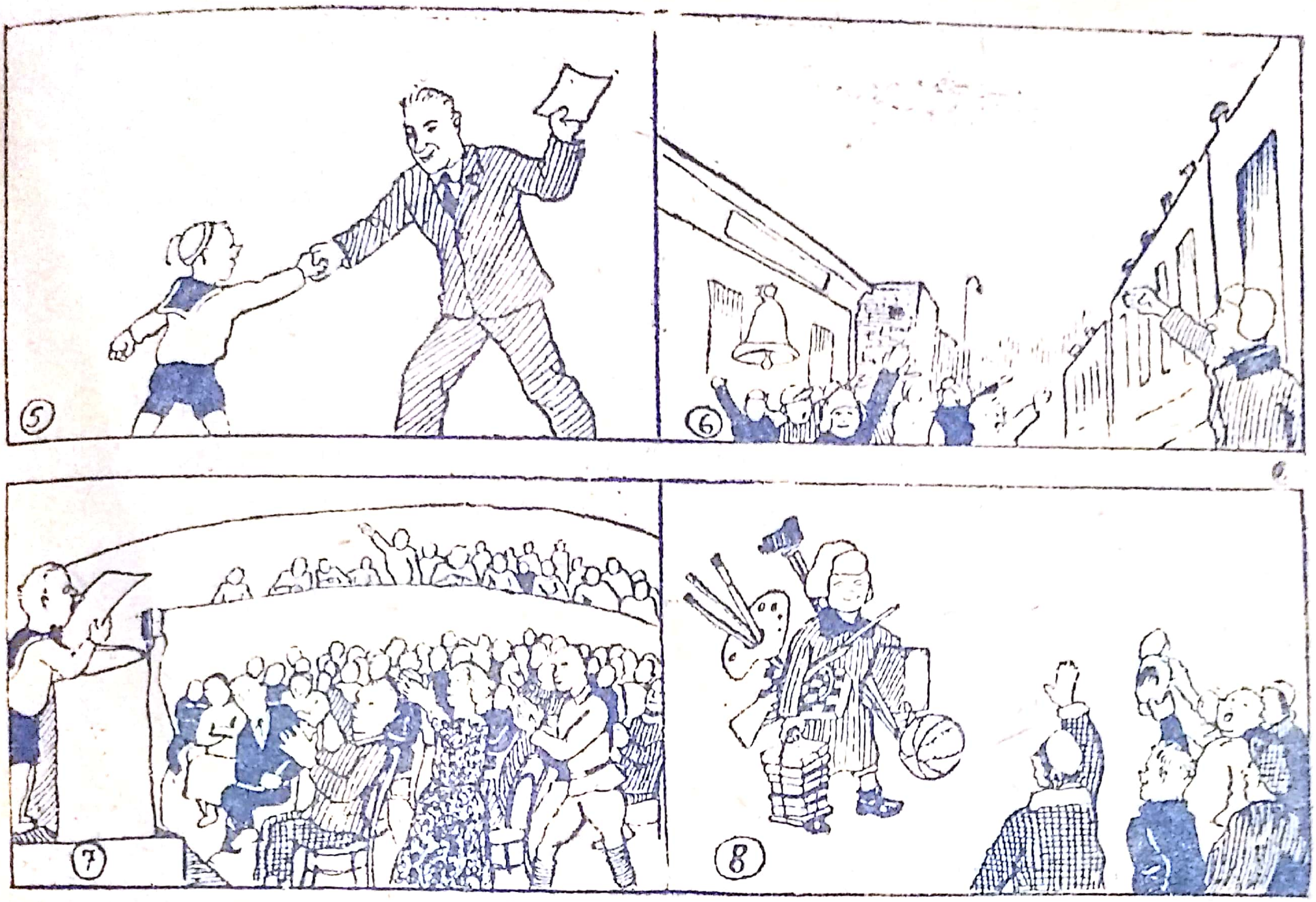
Στο ςχολιό-τυς αταχτύνε.
Τί καβγάδες κε φονές!
Ίνε τέτιι μαθιτές,
Πυ ποτέ δε μελετύνε.
Κε τιν τάκςι-τυς ντροπιάζυν,
Πάντα πίςο τιν τραβύν.
Κ' ι μικρί πια τυς γελύν,
Πυ να μάθυν δεν κιταζυν.
Έχι πλάνο χαραγμένο,
Ο Καρίδας προςπαθί
Το κακό για να χαθί,
Να το δι κςεριζομένο.
Με το δάςκαλο μιλύνε
Να παλέψυν με καρδιά
Να δυλέβυν τα πεδιά
Κι' άλο να μι ντροπιαςτύνε.

2.

Γράφι δίλοςι, κρεμάζι
Τυς καβγάδες ν' αρνιθύν.
Αριςτύχι για να βγυν
Στον αγόνα τυς φονάζι.
Τι δυλιά γερά ν' αρχίςυν
Κε τυ κομςομόλ λαμπρά
Το ςινέδριο με χαρά
Νικιτές να τ' αντικρίςυν.

3.

Τα πεδιά λιπόν παλέβυν.
Κάθε μέρα πάνε μπρος
Κε τα βλέπι γελαςτός
Ο Καρίδας να δυλέβυν.
Πολεμά κι' αφτός μαζί-τυς
Όλο μπένι το ςχολιό
Στον αγόνα Το χοριό
Πια πενά τιν προχοπί-τυς.

4

Στο ραιόνι τυς τιπόνυν.
Πάντα γράφυνε γι' αφτύς,
Πος ςα μαθιτές καλύς
'Ολι πια τυς καμαρόνυν.
Κε ςτο κόκινο τυς βάζυν
Το βιβλίο, τυς τιμύν.
Τα ςκολιά να μιμιθύν
Πια τιν πίρα-τυς κοπιάζυν.

5.

Νά κι' ο δάςκαλος ςινχέρι
Τον Καρίδα-μας, γιατί
Πίρε ςίμερα χαρτί,
Πυ χαρά πολί θα φέρι.
Το ςκολιό-τυς έχι πάρι
Γρόμα. Θέλυν μαθιτί,
Τον φονάζυν ςτι γιορτί
Στ' όμπλαςτ για να ραπορτάρι.

6.

Τον Καρίδα προβοδίζυν
Τυ Φλεβάρι μια βραδιά,
Στο ςταθμό-τυς τα πεδιά
Στο βαγόνι τον καθίζυν.

7.

Κομςομόλικι καλόνε
Σινδιάςκεψι. Πολά
Παλικάρια-μας καλά
Στ' όμπλαςτ τόρα ςιζιτόνε.
Κε ςτο βίμα πια φονάζυν,
Τον Καρίδα χερετύν.
Το ςκολιό χιροκροτύν.
Πρότο ςτ' όμπλαςτ τ' ονομάζυν.

8.

'Ιρθε πίςο ςτο χοριό-τυς.
'Οπλο, πατεφόν, φυτμπόλ
'Εδοςε το κομςομόλ
Κε βιβλία ςτο ςκολιό-τυς.
Με πινέλα φορτομένος,
Σκάκι, φοτο-μιχανί,
Στι δυλιά-μας τιν κινί
'Ιρθε πάλι δοκςαζμένος.

ΠΕΔΙΑ!

Τόρα τελεφτέα ι cίνταксι τυ περιοδικύ-μας πέρνι πολά γράματα απ' τυς μαθιτές τον ελινικόν сκολιόν τις Cοβιετικίς 'Ενοсις. Τα πεδιά εкφράζον τιν αγάπι-τυς προς τον «Πιονέρο», πυ γίνετε πια μαζικό περιοδικό.

Ο «Πιονέρος» έκανε ριζικί сτροφί сτι δυλιά-τυ: δίνι ταχτικά ιλικό, πυ ενδιαφέρι τα πεδιά, έχι αсίνκριτα καλίτερι καλιτεχνικί εμφάνιсι, απ' ότι ίχε ος τις αρχές τυ 1935 κ. τ. λ.

'Ολα αφτά μεγάλοсαν πολί το ενδιαφέρο τον πεδιόν για το περιοδικό-μας.

Cτιν 31-ι сελίδα διμοсιέβυμε ένα απ' τα γράματα, πυ μας έсτιλανι μαθιτές τυ Cυχύμ.

Ι сίνταксι ελπίζι, ότι όλι ι μαθιτές τον ελινικόν сκολιόν τις Cοβιετικίς 'Ενοсις θ' ακολυθίсυν το παράδιγμά-τυς.

Ο «Πιονέρος» πρέπι να γίνι πέρα-πέρα μαζικό περιοδικό. Γι' αφτό χριάζετε να μας γράпсετε τι γνόμι-сας πάνο сτο γράμα τον μαθιτόν τυ Cυχύμ, να πίτε τί сκέφτεсτε για το περιοδικό-μας, να μας ιποδίксετε τις ελίπсις-τυ για να τις διορθόсυμε.

Μόνο έτсι ο «Πιονέρος» θα γίνι απαρέτιτος για κάθε μαθιτί, μόνο έτсι θα πλυτίсι τις γνόсις, θ' αναπτίксι κε θα διαπεδαγογίсι τυς ρομιύς πιονέρυς τις Cοβιετικίς 'Ενοсις.

Ι ΣΙΝΤΑΚΣΙ.

ΣΤΥΣ ΜΑΘΙΤΕΣ ΤΙΣ III ΤΑΚΣΙΣ ΤΟΝ ΕΛΙΝΙΚΟΝ ΣΚΟΛΙΟΝ ΤΙΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΙΣ ΕΝΟΣΙΣ

ΑΓΑΠΙΤΙ ΣΙΝΤΡΟΦΙ!

Εμίς ι μαθιτές τις III τάκςις τμ «Α» τυ δέφτερυ ελινικύ ςκολιύ τις πόλις Συχύμ γραφόμαςτε 100 %, για 6 μίνες στο περιοδικό «Πιονέρος» κε σας προςκαλύμε ν' ακολυθίςετε το παράδιγμά-μας.

Ίςτερα απ' τιν ομιλία πυ μας έκανε ο δάςκαλος τις τάκςις-μας Γ. Τςυχνικάς, βεβεοθίκαμε, ότι εμίς ι μαθιτές τον ελινικόν ςκολιόν, μένυμε πολί πίςο στιν εκςοςκολικί ανάγνοςι. Ι εκςοςκολικί ανάγνοςι αναπτίςι πολί τυς μαθιτές Επιδί λίπυν τα κατάλιλα για μας βιβλία, πολί μεγάλι βοίθια μπορί να μας δόςι ς' αφτό ο αγαπιμένος-μας «Πιονέρος», πυ τον διαβάζαμε ος τόρα με μεγάλι εφχαρίςτιςι.

Τα πολιάριθμα διιγίματα, δράματα κε τ'άλα θέματα τυ «Πιονέρυ»-μας μπορύν ν'αντικαταςτίςυν τιν πεδικί φιλολογία, πυ λίπι στι γλόσα-μας.

Αγαπιτί ςίντροφι!

Διαβάστε τον αγαπιμένυ-μας «Πιονέρο»!.

Ίνε το μόνο ελινικό πεδικό περιοδικό.

Ι μαθιτές τις III τάκςις τμ, «Α» τυ δέφτερυ ελινικύ ςκολιύ τις πόλις Συχύμ.

Ο πρόεδρος τις τάκςις

Γ. ΓΙΤΑΣ.

Γενάρις, 1936.

ΕΛΑΦΙ

ΚΑΜΙΛΑ

ΛΕΚΣΙΛΟΓΙΟ

Α

'Αγνοστος—незнакомый.
Αναρόνο—выздоравливать.
Αποςίρο—оттягивать.
Αποχερετίζο—прощаться.
Απανκέλο—декламировать.
Ανάγνοςι, ι—чтение.
Ανιφοριά, ι—под'ем.
Απόκριμνος—отвесный.
Ανάςτιμα, το—рост.
'Αταχτος—балованный.
Αφέντις, ο—хозяин.
Αδικία, ι—обида.
Αντιχό—раздаваться.
Ακςιοματικός, ο—офицер.
Ανεμοζάλι, ι—вихрь.
Αλιλοκιταχτίκανε—переглянулись.
Αλιλομιρίζομε—перенюхиваться.
Αγανάχτιςι, ι—возмущение.
Αλιλενκίι, ι—солидарность.
Ανίμπορος—беспомощный.

Β.

Βίμα, το—трибуна, шаг.
Βριχιθμός, ο—рев.
Βιάζομε—смешить.
Βλάκας, ο—дурак.

Γ.

Γινόντανε καμπόριδες—горб наживали.
Γύρλοςε—выпучил.
Γεγονός, το—событие, факт.
Γάντι, το—перчатка.

Δ.

Δολοφόνος, ο—убийца.
Διμοςιέβο—опубликовывать.
Διεκςαγότανε—проводился.
Διαβάτις, ο—прохожий.
Διμόςιος—общественный.
Διςτίχιμα, το—несчастье.
Διλός—робкий.

Ε.

Επίδεςμος, ο—бинт.
Εκςέδρα, ι—помост.
Επιβάτις, ο—пассажир.
'Εςπροκςε—толкнул.
'Ερικςε μια ματιά—бросил взгляд.
Επουράνιος—небесный.
'Εμπορος, ο—купец, торговец.
'Εςθιμα, το—чувство.
Επίςις—также.
Επικίνδινος—опасный.
Εφεβρετικός—находчивый.
Εφτιχός—к счастью.
Επάνκελμα, το—профессия.
Εροτιματολόγιο, το—анкета.

Ζ

Ζύλια, ι—зависть.
Ζοιρός—живой.

Θ.

Θοριβόδικος—шумный.

Ι.

Ιπιρέτις, ο—служитель.
'Ιφαςμα, το—мануфактура.
Ιπερβολικά—чрезмерно.
Ιποςτιρίζο—поддерживать.
Ιπικό, το—конница.

Κ.

Κύραςι, ι—усталость.
Κατςουφιαςμένος—мрачный.
Κιδία, ι—похороны.
Κλίςι, ι—призыв.
Κουζίνα, ι—кухня.
Καράφα, ι—графин.
Κατάπληκςι, ι—изумление.
Κουνιότανε—шатался, качался.
Κραβγί, ι—крик.
Κατόπι—вслед.
Κομπόςτο, το—компот.
Κελάρι, το—чулан.
Κινιγετικός—охотничий.
Κουτόμιαλος—дурак, глупый,
Κουφάλαλος—глухонемой.
Καλοριφέρ, το—паровое отопление.

Κςεριζομένος—вырванный с корнем.
Κοπιάζο—трудиться.
Κότελο, το—лоб.
Λερομένος—грязный.
Λόφος, ο—холм.
Λαχανιαζμένος—запыхавшийся.
Λαμπρός—яркий, блестящий.
Λαρίνκι, το—горло.

M.

Μιμόμε—подражать.
Μ'αναφιλιτά—всхлипывая.
Μαρτιρό—свидетельствовать, признавать.
Μιτερός—острый.
Μποδίζο—препятствовать.
Μίςος, το—ненависть.

N.

Νεκρὸς—мертвый.

O.

'Ομος, ο—плечо.
'Ορχος, ο—клятва.
Ορμιτικὸτιτα, ι—напор.
'Ορμιςε—кинулся, бросился.

П.

Πρόςθεςε—добавил.
Παραπονιότανε—жаловался.
Πλιγί, ι—рана.
Πιρές, ι—костры.
Πανενοςιακὸς—всесоюзный.
Πρόθιμα—охотно.
Παγοδρομίο, το—каток.
Παγοπέδιλα, τα—коньки.
Πὶχις, ο—аршин.
Προτέβυςα, ι—столица.
Παραπέρα—дальше.
Προδότις, ο—предатель.
Πςιθιρίζο—шептать.
Πλὶθος, το—толпа.
Ποδοβολιτό, το—топот.
Πεζμένος—упавший.
Πλάγι, το—бок.
Πολιπίκιλος—разнообразный.
Παράλογα—нелепо.
Περιφρόνιςι, ι—презрение.
Περὶφανος—гордый.
Πικνὸς—густой.
Πςιτό, το—жаркое.
Πολίτις, ο—гражданин.
Περίπτερο, το—павильон.
Πιροζβέςτες—пожарники.
Πολιάριθμος—многочисленный.

Προκοπί, ι—успеваемость.
Προβοςκίδα, ι—хобот.

Σ.

Σινικιζμός, ο—слобода, поселок.
Σιμαδέβο—прицеливаться.
Σακάκι, το—пиджак.
Σινοδέβο—провожать.
Στεφάνι, το—венок.
Σοματίο, το—союз.
Σκαρφαλόνανε—взбирались.
Σινάμα—причем, притом.
Σερπετός—шаловливый.
Σφάλμα, το—проступок, вина.
Σινέβικε—случилось.
Σίγυρα—наверняка.
Σιχορό—простить.
Σιχένομε—брезгать.
Στριμόχνο—прижимать.
Στέριςι, ι—лишение.
Σκιθροπός—мрачный.
Σπλάχνα, τα—недра, внутренности.
Σοριάζομε—упасть, грохнуться.
Σπιλιά, ι—пещера.
Σκαφίτςα, ι—корытце.
Σιγιρίζο—убирать.
Σκόζο—вопить, кричать.

T.

Τα βγάζο πέρα—справляться.
Τρὶκλιζε—шатался.
Τιμιτικός—почетный.
Τεζιάκι, το—стойка.
Τιπόνο—печатать.
Το βάλανε ςτο φεβγιό—бросились бежать.
Τολμιρός—смелый
Τρέφο—кормить.

Ф.

Φαρμακίο, το—аптека.
Φέρετρο, το—гроб.
Φινικόδεντρο, το—пальма.
Φλόδα ι—кора.
Φουντοτός—пышный.
Φραντςολάδικο, το—булочная.
Φορτιγός—грузовой.
Φρέςκος—свежий.

X.

Χριςιμοπιό—применять, употреблять.
Χριςάφι, το—золото.
Χλομός—бледный.

Ο ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

ΕΧΙ ΤΑ ΑΚΟΛΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ:

	Р.	К.
Το πρόγραμα τις Κομιντέρνας . . . . (στι διμοτικι)	—	50
Β. ΠΙΚ. Λογοδοσία για τι δράσι τις ΕΕ τις Κομ. Διεθνύς . . . . » . .	—	50
Ι αποφάσις το VII πανκόζμιο κονκρέσυ τις Κομυνιστικίς Διεθνύς. . » . .		35
Δ. ΣΕΓΑΛ. Πολιτικί ικονομία . . . . » . .	5	—
Γ. ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ. Ι ιμπεριαλιστές ετιμάζυν νέο μακελιό . . . . . » . .	—	50
Για τυς πιονέρυς κε το πιονέρικο κίνιμα—λόγι αρχιγόν. . . . . . » . .	—	80
Π. ΠΟΣΤΙΣΣΕΦ. Το 1-το Τυνγόσικο παρτιζάνικο απόσπαζμα . . » . .	—	80
Ν. ΤΙΧΟΝΟΦ. Σίμον ο μπολσεβίκος . . . . » . .	—	75
Β. ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ. Τα πεδιά τυ ιπόγιυ . . . . » . .	—	60
Ν. ΓΡΙΓ. Ι σκαπανίς . . . . » . .	1	50
ΓΡΙΓΟΡΙΕΦ. Μιάμισι χοβέντα . . . . » . .	—	75
Α. ΥΛΙΑΝΟΒΑ. Τα πεδικά κε σχολικά χρόνια τυ Ιλίτς. . . . . » . .	—	50
Σ. ΣΕΡΕΜΠΡΙΑΚΟΒΑ. Ρίκσα . . . . » . .	—	50
ΣΒΙΦΤ. Ο Γύλιβερ στι Λιλιπυτία . . . . » . .	1	50
ΚΑΒΕΡΙΝ. Ο στρυθοκάμιλος Θομάς . . . . » . .	—	25
Α. ΓΑΙΝΤΑΡ. Ι μακρινές χόρες. . . . . » . .	—	65
Λ. ΤΟΛΣΤΟΙ. Ι τρις αρκύδες (λιθογραφία) . . . . » . .	—	75
ΜΑΡΣΑΚ. Ι πόστα . . . . » . . . . » . .	—	75
ΜΙΡΙΑΜΟΦ. Το κολχόζικο δόρο » . . . . . . (στι μαριυπ. διάλεχτο)	—	75
ΓΟΡΜΠΥΝΟΒΑ. Ι φίλι-μας . . . . » . . . . . . » . .	—	80
[illegible]. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ. Λ. Χονχγμπέ . . . . » . . . . . » .	1	50
Π. ΠΑΝΤΖ. Ο μικρός παρτιζάνος . . . . » . . . . . . » . .	—	50
Στι μνίμι το Σ. Μ. Κίροφ (Καλιτεχν. σιλογί στι διμοτικί κε τι μαριυπ. διάλεχτο)	—	50
Νεότιτα Αρ. 3. (Καλιτεχνικί σιλογί στι διμοτικί κε τι μαριυπ. διάλεχτο)	2	50

ΣΙΜΙΟΣΙ. Βγίκε τρα ι καλιτεχνικί σιλογί—«ΝΕΟΤΙΤΑ», Αρ. 4. Το βιβλίο αφτό έχι ...ύνο από 10 τιπογραφικά φίλα κε κοστίζι 3 ρύβλια. Στι σιλογί πέρνυν μέρος 20 σιγγραφ..., ...τούς ι 9 γράφυν στι διμοτικί κ' ι 11 στι μαριυπολίτικι διάλεχτο. Ανάμεσα στυς σιματόχυς ...λογίς ίνε ι σιν. σιν. ΓΑΛΑ, ΔΙΜΙΤΡΙΥ, ΕΡΙΣΤΕΑΣ, ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ, ΡΙΟ.

ΤΙΛΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΝΚΕΛΙΕΣ-ΣΑΣ ΜΕ ΤΑ ΑΝΑΛΟΓΑ ΠΟΣΑ ΣΤΙ ΔΙΕΦΘΙΝΣΙ:

ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ, ΑΠΑΤΟΒΑ 24, ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ.

ΤΙΜΙ 30 Καπ.
ЦЕНА 30 Коп.

ΔΙΛΟΣΙ

Επιδί ι αποςτολί τυ περιοδικύ-μας δεν ίταν ως τώρα κανονικί κε πολί ςιντρομιτές δεν έπερναν τον «Πιονέρο», γι' αφτό ι ςίνταχςι απεφάςιςε να ςτέλνι το περιοδικο «Πιονέρος» μόνι-τις ςτυς ςιντρομιτές-μας.

Όςι δε θα πέρνυν τον «Πιονέρο» πρέπι να απεφθίνουντε άμεςα ςτι ςίνταχςι.

Τις ςιντρομές πρέπι να τις ςτέλνετε μέςον τυ ταχιδρομίυ ςτι διέφθινςι τυ περιοδικύ:

ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ, ΑΠΑΤΟΒΑ, 24

Ι ςιντρομί ςτον «Πιονέρο» κοςτίζι:

ΓΙΑ 3 ΜΙΝΕΣ . . . . 90 καπ.
„ 6 „ . . . . 1ρυб. 80 καπ.
„ 1 **ΧΡΟΝΟ** . . . . 3ρυб. 60 καπ

ΠΕΔΙΑ!

Γραφτίτε όλι-ςας ςιντρομιτές ςτον «Πιονέρο». Ίνε το μόνο περιοδικό-ςας.

Ι ΣΙΝΤΑΧΣΙ

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριύπολι, Απάτοβα 24. Τιλέφονο 3-17.

ΙΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: **Χ. ΣΣΟΤΙΔΙ**

Стат. форм. 186x264 2 печ. лист. — в листе 60.120. знак. Тираж 1700.

Міськліт 6: —м. Маріуполь, держдрукарня ч. 3.—Зам. № 4459